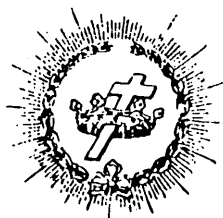

A
Szövetségátora
mint a Jobb
Áldozatok
Árnyéka

SEGÉD KÖNYV

A SZÖVETSÉGSÁTORA MINT JOBB ÁLDOZATOK ÁRNYÉKA.

ASSOCIATIA STUDENTLOR BIBLIEI

CAS POSTULA 649- OF 12

3400 CLUJ NAPOCA

ROMANIA

HUNGARIAN

TABERNACLE OF SHADOWS

DAWN PUBLISHERS

199 RAILROAD AVENUE

EAST RUTHERFORD, NJ 07073 U.S.A.

A SZÖVETSEGSÁTORA
mint a
JOBB ÁLDOZATOK ÁRNYÉKA.

ÁTDOLGOZOT ANGOLBÓL

SEGÉD KÖNYV
A KIRÁLYI PAPSÁGNAK.

Nyomatott a Testvériség Nyomdába 158 Geisendorff street
Indianapolis Ind. 1918

TARTALOM.

I. FEJEZET. A KÉPLETES SÁTOR.

(A tábor. Az udvar. A szövetség - sátora. A réz - oltár. A mosdó. Az asztal. A gyertyatartó. Az arany - oltár. A kegyelem táblája És szekrénye. A kapu. Az első fátyol. A második fátyol. Mindezeknek és valóságuknak jelentősége,

II. FEJEZET. AZ IZRAELITÁK, LÉVITÁK ÉS PAPSÁG:

Az emberiségnek mely osztályait jelképezték az Izraeliták, Léviták és Papok. -- A papok fölkenetése. -- A főpap „dicsőséges és szépséges” öltözékeinek jelentősége, jelképileg tekintve. -- Az ábrahámi szövetség, a törvényszövetség és új szövetség előre vetett árnyékai.

III. FEJEZET. A PAPOK FÖLSZENTELÉSE.

3 Móz 8: 14 -- 33.

Isten Szolgálatára lett fentartva. --- „Légy hű Mindhalálig.” --- „Szenteljétek meg magatokat” és „Én is szenteléstekre leszek.” --- A fölszentelési tulkok és kosok. --- A fölszenteléshez való fölkenési olaj.

IV. FEJEZET. A KIENGESZTELÉS NANY NAPJA.

3 Móz 16: 3 -- 33.

A jelkép rendje s annak valódi jelentősége. -- A tulok. -- A pap, -- A vérrel való bemenetel a Szentélybe. -- A tömjén, a jó illat és a kellemetlen szag. -- Belépés a Szentek Szentélyébe. -- Az Ur bakja. -- A bűnbak. -- A nép megáldása.

„A SZÖVETSÉGSÁTORA” MINT A JOBB ÁLDOZATOK ÁRNYÉKA.

I. FEJEZET. A KÉPLETES SÁTOR,

(A tábor. Az udvar. A szövetség-sátora. A réz-oltár. A mosdó. Az asztal. A gyertyatartó. Az arany-oltár. A kegyelem táblája. És szekrénye. A kapu. Az első fátyol. A második fátyol. Mindezeknek és valóságuknak jelentősége.)

Pál apostol arról értesít bennünket, hogy a Szövetség Sátora, melynek a Cin Pusztájában való föllállítását Isten parancsolta az Izráel népének és a melylyel kapcsolatban alakult minden vallásos szolgálatuk és szertartásuk, a következő jóknak volt az árnyéka. (Zsid. 8 : 5, — 10 : 1, — Kol. 2 : 17.) És valóban Izráel egész nemzete, valamint törvényei, vallásos szolgálatuk és szertartásuk mind jelképek voltak. Így állván a dolog, kétségtelen, hogy a most folyamatban levő üdvözülési terv és munka, valamint a jövő fejlődése megértését jelentékenyen elő fogja mozdítani, ha gondosan tanulmányozzuk azokat az „árnyakat”, melyeket az Ur, a mi épülésünkre, évről-évre ismételtetett Izráel népe által, míg az Évangéliumi korszak be nem vezette a valóságokat. (1 Pét 1 : 11, — Zsid. 10 : 1 — 12.)

Ezen dolgokat nem csupán azért vizsgáljuk, hogy történeti ismeretét nyerjük a zsidó formáknak, szertartásoknak és istentiszteletnek, hanem hogy épüljünk az által, hogy megértsük a lényegét az árnyék megvizsgálása révén, a mint Isten tervezte és rendelte.

hogy a munka mint végeztetett el, megtalálható ugyanazon könyv 35 — 40 részeiben. Röviden összefoglalva: a Szövetség Sátora egy ház, egy sor Sittim (akác) fából építve, „megborítva“, vagyis lemezelve arannyal, végén ezüst oszloplábakba helyezve és szilárdan összeillesztve hason-nemű fából készült rudakkal, melyek szintén arannyal voltak bevonva.

Ez az építmény 15 láb széles, 15 láb magas és 45 láb hosszú volt és a bejárat ajtó keletre szolgált. Az építmény nagy, fehér vászonnal volt bevonva s Kerubimok formái voltak beleszőve kék, bíbor és skárlát színben. A nyitott vég, vagyis az épület eleje függőnyvel volt elzárva, mely hason anyagból készült, mint a bevonó lepel és „Ajtó-nak“, vagyis az első függőnynek nevezetett. Egy másik lepel, ugyanolyan anyagból, és szintén be-szőve Kerubimok formájával, a második függőnynek nevezetett és úgy volt fölakasztva hogy két részre osztotta a Sátort. Az első vagyis terjedelmesebb részt, mely 15 láb széles és 30 láb hosszú volt, nevezték a „Szentélynek“. A második, vagyis hátulsó részt mely 15 láb széles és 15 láb hosszú volt, nevezték „a Szentek Szentélyének“. Ez a két hajlék képezte a tulajdonképpeni Szövetség Sátorát és megvédésére egy közönséges tetőzetet emeltek fölébe. Ez be volt vonva először szörme vászonnal vagy kecskeszőrrel, azután vörösre festett koszbőrökkel, és végül fókabőrökkel. (Ez utóbbit hibásan fordították le borzbőrökre.)

A SZENT PITVAR VAGY SZENT HELY.

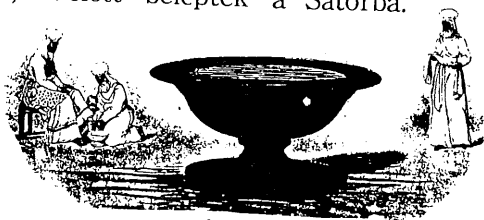
A Sátort,- udvar, vagy másképpen „Pitvar“ vette körül, melynek hátulja felé állott a Sátor. (Helye-sebbnek látszik az „Üdvar“ név, mert nem volt befedve.) Ez az udvar 75 láb széles és 150 láb hosszú volt és körül volt kerítve, kerítés módjára, vá-

A FÖLSZERELÉSEK.

Az „Udvar“ butorzata csupán két fődarabból állott: „Réz-Oltár“-ból és a „Mosdó“-ból, megfelelő kellékeikkel.

Mindjárt a kapun belől közvetlen a bejáratnál állott a „Réz-Oltár.“ Ez az oltár fából készült és veres rézzel volt bevonva. terjedése hét és fél négy-szög-láb, magassága négy és fél láb volt. Különféle készülékek használtattak a „Réz-Oltár“-on való szolgálát alkalmával, u. m.: tűz-serpenyők, másként füstölők, melyekben a tüzet hordták a „jóillatu Oltár-hoz“, továbbá vérfogó medencék, hus-horgok, lapátok stb.

Ezután, a „Réz - Oltár“ és Sátorajtaja között volt a „Mosdó“. Ez csiszolt vörös rézből készült és vizeztartályul szolgált, melyből a papok mosakodtak, mielőtt beléptek a Sátorba.

A MOSDÓ

A Sátor butorzata a Szenthelyben az „Asztal-ból“, a „Gyertyatartóból“, egy „Jóillatu Oltárból“, a „Szentek Szentében“ pedig a „Frigyszekrényből“ (bizonyásgtétel ládjából) állott.

A SZENT KENYERET TARTÓ ASZTAL.

Oltár“ tetejébe helyeztek és azután reá morzsolták a tömjént, mi által jóillatu füst vagyis „ároma“ keletkezett, mely nemcsak a „Szentélyt“ töltötte be, hanem áthatolt a „második függönyön keresztül a „Szentek Szentébe“ is.

AZ

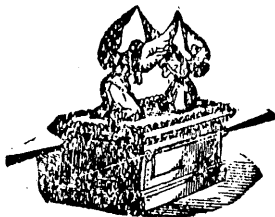
ARANY OLTÁR

A

JO ILLATU OLTÁR

A „függönyön“ túl, a „Szentek Szent“-ében csakis egy darab butor volt: a „Szekrény“ vagy láda. Ez egy fából készült derékszögű láda volt, aranynyal bevonva, de a teteje tiszta arany volt. Ezt a „Kien-gesztelőnek“, vagy Kegyelem Táblájának nevezték. Rajta (és véle egy darabból) volt két Kerubim aranyból vert munka. E Szekrényben — a Kegyelem Táblája alatt — volt elhelyezve az

A BIZONYÁGTÉTEL LÁDAJA

arany edény a mannával. Áron ki-virágzott vesszeje és a két törvény-tábla. (Zsid. 9: 4,) A Kegyelem

bármily határozatlanul is nyilvánul meg sovárgása és kesergése. Ezeket jelképezte a „Tábor”: Izráel népe, kik el voltak választva minden szent dologtól a fehér „vászon-függöny” által, mely a bennlevőknek, a hit falát jelenti de a kívül állóknak a hitetlenség falát és nem engedi, hogy lássák a szent dolgokat és hogy azokhoz jussanak. Csak egy kapu volt, melyen a „Szent Hely”-re, vagy „Udvar”-ba lehetett jutni, jelképezve, hogy csak egy út vezet Istenhez, egy Kapu: Jézus. „Én vagyok az út . . . Senki nem mehet az Atyához hanem én általam. Én vagyok az ajtó.” Ján. 14: 6. 10: 9.

„Az Udvar” jelezte a meg-igazultak állapotát, hová a Krisztusban vetett hit által a „Kapun” keresztül lehet jutni. Ez Udvarba csakis Lévitáknak a jelképes megigazult hívőknek volt szabad belépni. Ezek megközelíthették a „Réz-Oltár”-t és a „Mosdó”-t is szolgáltak az Udvarban, de — bár Léviták (hívők) voltak — nem volt joguk a Sátorba bemenni, vagy csak oda be is tekinteni. (4 Móz. 4: 19, 20.) Az „Udvar”-ban minden veres rézből volt annak jelképére, hogy a kik oda bebocsáttattak megigazult férfiak voltak. Az „Udvar” nem ábrázolta a lelki osztály állapotát, noha a papok is használták az áldozathozatalnál és mosdásnál.

A „Szövetség Sátorá”-nak épülete — a maga két részével — mindazoknak a kétrendbeli állapotát ábrázolta, a kik emberi természetéről a szellemire változnak át. Az első helyiség, a „Szentély” ábrázolta mindazok állapotát, kik (mint Léviták, megigazult hívők) emberi természetüket a halálra áldozták, hogy részesivé lehessenek az Isteni természetnek, (2 Pét. 1: 4) miután a Lélektől fogantattak. A második helyiség, „a Szentek Szente”, a függönyön — tul halál után; — ábrázolta a hivséges „győzedelmesek” állapotát, a kik el fogják nyerni az Isteni természetet. Ezek, miután befejezték halálig tartó föláldozásukat, tökéletesen meg fognak változni ujjá fognak születni a halálból az „Első feltámadáskor”, az Isteni termé-

haltunk ezek számára és csak a mennyei ösztönzéseknek élünk; még ezen állapotban is csak Urunk Jézus Krisztus által léphetünk, a ki nemcsak a megigazulásnak „Kapu”-ját nyitotta meg számunkra az ő véérébe vetett hit által, hanem egyszersmind megnyitotta az „Ajtó”-t (első függönyt) a Sátorba, „az életnek új ösvényét”, mint Szellemi lényeknek a második függönyön túl a mi megigazult testünk föláldozása által.

Láthatjuk tehát, hogy a Sátor két osztálya: a „Szentély” és a „Szentek Szente”, az új életnek két lépcsőfokát ábrázolja, mely állapotra mi a Szentlélek által fogantattunk.

A „Szentély”, ábrázolta azok jelen állapotát, kik Istentől fogantattak az igazságnak beszéde által. (Jakab 1 : 18.) Ezeknek, mint mennyei gondolkodó, új teremtmények"-nek, habár még mindig „a testben” vannak, megvan az ő valódi (benső) életük és Istennel járnak a föláldozás első függönyén belől a világ és a fölszenteletlen hívők értelmi látásán túl. Ezek gyönyörködnek az „arany gyertyatartó” benső fényében, míg mások kívül vannak a „külső sötétségben.” Ezek esznek abból a különleges lelki táplálékból, melyet a kovásztalan kenyér ábrázol és jóillatu áldozatot hoznak az arany oltáron, mely Jézus Krisztus által talál elfogadásra.

A „Szentek Szente” ábrázolta azoknak az új teremtményeknek a tökéletessé lett állapotát, kik hívek lévén mind halálig elnyerik mennyei hívásuk nagy jutalmát azzal, hogy részük leszen az „első feltámadás”ban. (Jel. 20 : 6). Akkor mindkét függönyön; — az emberi elmén és emberi testen túl — dicső Szellemi testük, valamint Szellemi elméjük lesz. Hasonlatosak lesznek Vezérükhöz és Előfutárukhöz a függönyön túl, a ki, miután belépett, mint a mi Megváltónk, Megszentelte számunkra ezt az új és élő utat, vagyis az élet új útját. (Zsid. 10 : 20. 1. Ján. 3 : 2.)

A lelki elméjü teremtmény a „Szentélyből” a hit által tekint előre a függöny nyílásán át a „Szentek

„Isten mélységes dolgait” illetőleg, naponta megújulván és megerősölvén az igazsággal, mint azt a kovásztalan kenyér ábrázolja, melyet csak a Papoknak szabad enniök. (Máté 12: 4.) És ilyképpen megfrissülve és megerősödve mindennap ajánljuk föl áldozatainkat az Arany Oltáron, hogy kedves legyen Istennek Krisztus által, — édes illat a mi Atyánknak. (1 Péter 2: 5. E szó *lelki*, ebben a versben nincs meg a régibb kéziratokban, és csak helyesen, mert nem lelki hanem emberi jogok, kiváltságok és élet stb. áldoztatik fel.)

Ilyképpen a „szentek” valamennyien egy „mennyei” vagy „szent” állapotban vannak most, — ülnék (pihelve és közösségben) Krisztussal ezen mennyei helyek elsejében”, de még nem léptek be a mindenek között „legszentebbe”. Nem, ehhez még egy függőnyön át kell jönni. A mint az előbbi függőnyön való áthaladás jelképezte az emberi akarat halálát, úgy a második függőnyön való áthaladás jelképezi az emberi test halálát. És mindkettő megkívántatik, hogy „áldozatunk” teljes legyen. Úgy az emberi elmét, mint az emberi testet magunk mögött hátra kell hagyni, mielőtt beléphetünk a „mindenek között legszentebbe”, — tökéletesbitve, mint az Isteni természet és lelki állapotainak részesei. — mert test és vér nem örökölheti Istennek országát. (1 Kor. 15: 50, — hasonlitsd Ján. 3: 5, 8, 13.)

E gondolatokkal elménkben, figyelembe véve a három állapotot, miket a három hely, a „Tábor”, az „Udvar” és a „Sátor” képviselnek, következő leckénkben arra a három osztályra fogunk különösen kiterjeszkedni, melyek a következő állapotok alá jönnek, ugymint: A Hitetlen Világ, a Megigazult Hívők és a Szentek vagy Megszentelt Hívők, a mint azokat az Izráeliták, Léviták és a Papság jelképezik.

hitetlenségük miat. De míg Izráelt, a testszerint, így sok más módon használták a lelki Izráel jelképezésére, — mégis, a mint mi most meg vizsgáljuk a Sátorhoz való vonatkozásában, egy teljesen különböző jelkép. Itt Izráel kétségtelenül jelképezte az egész világ emberiségét. A bűnért való áldozat, s a kiengesztelés, stb. melyek ő érettök (és csakis érettök) lettek végezve, jelképei voltak a „jobb áldozatoknak” és kiengesztelésnek, mely az egész világért adatott, mert olvassuk, hogy ő, „a mi bűneinkért engesztelő áldozat, — és nem csak a mienkért, hanem az egész világnak bűneiért is”. 1 Ján. 2: 2. — Zsid. 9: 23.

Egy szóval, Izráel, valamint a Sátor, a Papok, Léviták és áldozatok egy jelkép volt. És a mi ott tétetett jelképben Izráellel és érte, az, Krisztus első eljövetele óta magasabb fokozaton és nagyobb mértékben eszközöltetik, miután az utóbbi a valóság, melynek az előbbi a jelképe vagyis árnyéka volt.

Valamint Izráel jelképezte a világot, úgy a Léviták jelképezték „a hitnek háznépét”, vagyis mindenkit, kik hittek Jézusban és az ő váltságában. A Papság, mint testület egy fő, vagyis a főpap alatt, jelképezte a „kicsinyserget”, mely, az ő fejével vagyis a Főpappal, királyi papságot képez, melyből a jelen időben való feláldozás után, Istennek királyai és papjai lesznek és uralkodnak, a földön. (Jel. 5: 10.) Így tekintve a dolgokat, látjuk Jézust a Főpapnak. — nem az Áron rendjéből való papnak, mely csak jelképe volt egy magasztosabb és nagyszerűbb hivatásnak vagy rendnek, — hanem a valódi papság fejének, melynek a többiek csakis képletei voltak. (Zsid. 3: 1, 4: 14.) Az Ároni papság főképen Krisztus alázatosságát és szenvedéseit jelképezte, és kevésbbé az ő jövődő dicsőségét, — Melkisédek lévén a jelképe Krisztusnak mint királyi papságnak.

De mielőtt az alsóbb papság, Krisztus testének tagjai, a királyi papság egyesülne az ő Fejével és

alsó papság fölavatása és beiktatása a keresztyéni vagy az Evangyéliumi Kor különös feladata lett. Ilyképpen e papok, kik most áldoznak, be lévén iktatva és magukat áldozatul ajánlva föl, előkészítetnek Isten eszközivé az ő országának királyaivá és így a föld valamennyi népeinek megáldójaivá

A PAPSÁG.

Jó lesz megfigyelni, hogy minden szertartásnál, mely a papság fölszentelésére és működésére vonatkozik, a Főpap volt az első; és így az ellenjelképi, valódi papságban, Jézus volt az első — a Vezér, Előfutár — a ki világosan tanította, hogy őt senki sem előzte meg. Látjuk tehát, hogy sem a pátriárkák, sem a próféták közül egyik sem tartozott a „kicsiny sereghez“, „királyi papsághoz“, kik más-képen „a Menyasszonynak“, „a Bárány feleségének“ vannak liiva. Bár ők jelentékenyen megáldattak, mint Isten szolgálói, szolgálatuk mégis nem oly nagy-szerűen magasztos mint a papoké, sem dicsőségük nem oly nagy, mindazáltal jövőbeli működésük és dicsőségük, mint az a Lévitákban jelképesztett, nyilvánvalóan jelentékeny lesz.

„Az élethez (a halhatatlansághoz) vezető keskeny ut“, nem nyílt meg Jézus jövetele előtt. Ő volt az első, ki azon haladt. Ő „hozta az életet és halhatatlanságot világo sságra.“ (2 Tim. 1:10). És bár minden hivséges hívő (Lévita) az örök élet birtokosa lészen, úgy szintén a világ is („Izráel tábora“ által, képviselve), ha elfogadja azt a Milleniumi Kor alatt, mégis csak a papság, mely követi Vezérét az élethez vezető keskeny ösvényen, — föláldozva az emberi érdekeket — és így keresve dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot (Róm. 2:7), fog bármikör is birtokosa lenni az élet ama korlátlan mértékének, mely halhatatlanságnak neveztetik, és melyet eredetileg csak a

A FŐPAP A JELKÉPES „DICSŐSÉG ÉS ÉKESEG” RUHÁIBAN.

„Ezek pedig a ruhák --- mellvas (Hósen),
Efód, Palást, himzett kabát, süveg és öv” —
2 Móz. 28: 4.

A fehér vászon „kabát” ábrázolta a Főpap tisztaságát, míg himzése mutatta ama tiszta jellem kinövekedését a kegyelem cselekedetiben.

A „süveg”, egy keskeny darab finom fehér vászon (jelképezve az igazlelkűséget), a homlok körül viseltetett, melyhez az arany lemez, vagy „korona” egy kék csipkével volt erősítve. Mutatván, hogy a korona jogszerint az övé.

Az arany lemezre ez volt fölírva: „Szentség az Urnak”, ilyenképpen hirdetve, hogy ez a Főpap teljesen Isten szándékai megvalósításának szenteli magát. Az arany korona szintén hirdette királyi méltóságát: Krisztus „pap lesz az ő trónján”, — „öröké való pap a Melkisédek rendje szerint”. — Zak. 6: 13, — Zsolt. 110: 4. — Zsid. 7: 17.

A „Lenből készült öv” jelezte az igazságos szolgát, — vászon ábrázolta az igazságot, az öv a szolgaságot.

A kék „Felső öltözet” ábrázolta az ő hűségét. A rojtja arany csengőkből és gránátalmákból készült. A gránát alma egy ritka különös választott gyümölcs, mutatta, hogy a Megváltó áldozati munkájának hűséges elvégzése gazdag gyümölcsöt terem — az emberi faj elveszett élete megváltását termi. Az arany csengők jelezték, hogy mikor a mi Főpapunk dicsőségben és ékességben jelenik meg, az ő áldozati munkájának gyümölcse mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz, — ki hirdettetik az egész világnak mint a képletben hirdette a csengők az Izráelnek. Ezt jelzi a közeli hasonlatosság: a csengők terelik a figyelmet a gyümölcsre.

A FŐ PAP.

Eredet. XVI.

E „különös öv" ugy látszik, mintha ezt mondaná, hogy „Ez egy szolgáló”, és minthogy ez az Efód öve, mondja nekünk, hogy ez a „Kövele (szolgája) a Szövetségnek, a kiből ti örveendeztek.”

— Mal. 3 : 1.

Az Efódnak egyik része, mely az Uj Szövetséget ábrázolta, bevégeztetett a Kálvárián, megpecsételve az ön maga feláldozásával örökre ; mert Urunk halála *képletesen nem* „az Uj Szövetségnek vére”, volt — e melyben az ő tagjai is osztozkodnak? — Máté 26 : 28. 1 Kor. 10 : 16.

A másik rész hiányos, kivéve a mennyiben a Mennyei Atya látja beteljesedését a jövőben : mert az Ábrahádi Szövetség ígerte Ábrahám Magvának kifejlődését, kik által az Uj Szövetség meg fog áldani minden népeket és ez a Mag még nem teljes. Igaz, hogy a mi Urunk a Jézus Krisztus a Mag, de Isten előrelátta és megjövendőlte a nagyobb lelki magot, mely magába foglalja a testet, az egyházat a Fejjel. (Gal. 3 : 16.) És az Apostol utal rá, hogy Ábrahám földi magva is részesedni fog a világ megáldási munkájában, azonban a lelki Izráel a valódi mag : a mint van írva, hogy „A szolgálóleány fia nem leszen örökös a szabad fiával.” Gal. 4 : 22--31.

A mi Ábrahám testi, magvát illeti, és annak bizonyítására, hogy ők nem lesznek a pap tagjai, ki a megáldást fogja eszközölni, az Apostol ezeket mondja : „Az Evangéliomra (a Szövetség lelki részére) nézve, ők (a testszerinti mag) ellenségek ti érettetek, — de a választásra nézve Isten (mégis) szereti őket az Atyákért. Mert az Istennek ajándékai és az ő hivatalai olyanok, hogy soha azokat meg nem bánja. Mert ez az én Szövetségem velük, — Eljö Sionból (a lelki egyházból) a Szabadító (ez a nagy Főpap, a Szövetség szolgálója, — Jézus, a Fej, és a „kicsinysereg”, az ő teste), és elveszi a Jákóbnak bűneit. Ők lesznek az első, kik megáldatnak a lelki vagyis valódi Mag által és

összeköttetést), az Ábrahámnak adott Szövetség és „a törvény, mely 430 esztendővel később jött”, — mind egy volt előtte. De Pál megmutatja nekünk, hogy két része van — két magva — e Szövetségnek, a lelki és a természeti, és hogy a Szövetség és törvény különböztek egymástól, „azért a hitből, hogy erős legyen az ígéret az egész magnak, nem csak annak, a ki a törvényből vagyon, hanem annak is, a ki a hitből vagyon.” — Róm. 4: 16.

A Törvény jelképező mellvas a Főpap öltözkének legszebb részei közé tartozott. Ugyanabból az anyagokból készült, mint az Efód. Volt benne, aranyba foglalva, tizenkét drágakő, melyekbe bele volt vésve a tizenkét törzs neve. A szíve fölött viselte, annak jeléül, hogy drága volt neki. Mint „az igazságosság mellvasa” földte be a szívét. A mi elítélt minden tökéletlenséget, az volt az ő gyönyörűsége — „örömmel cselekszem a te akaratodat, ó én Istenem, és a te Törvényed az én szívémben vagyon. — Zsolt. 40: 8, 9.

Ez a mellvas két arasz hosszú és egy arasz széles volt, közepén összehajtva, vagyis egy arasz hosszú és egy arasz széles, mikor össze volt hajtva. A terjedelme, egy arasz, mutatta, hogy Isten törvénye, teljes mértéke egy tökéletes ember képességének. Az ember Jézus Krisztus, tökéletes lévén, az egyedüli volt, ki valaha sértetlenül tartotta be Isten tökéletes Törvényét, míg azoknak kik a „kicsiny sereget” az ő testét képezik, az ő igazsága számítva van nekik és így joggal mondhatják, „A Törvény igazságossága beteljesedett bennünk!”

Az a körülmény, hogy dupla volt és hogy a részek egyenlő nagyságúak és méretűek voltak, ábrázolta a törvény betűjét és szellemét. A külső rész tartalmazta a drágaköveket, és az arany láncon az Efód arany kapcsain függött. A belső rész oda volt erősítve az Efódhoz. Ez a belső fél, mely az Efódhoz (Szövetséghez) volt erősítve, látszik ábrázolni a törvény betűjét a mint a testi Izráelnek lett adva,

teste." (Eféz. 1: 22, 23.) Ez okból követeli Pál Apostol, hogy az asszony feje legyen befödve, annak nyilvánítására, hogy ő nem a fej, — a férj és feleség jelképezvén Jézust és az ő Menyasszonyát, — az Elsőszülött egyházat.

Az alsó papság gyolcs-ruhába öltözködött és övet viselt. Öltözetük ábrázolta Jézus igazságát, mely nekünk van számítva, — és övük minket ábrázol mint az igazság szolgáit. A Főpap hason ruházatot viselt az áldozás ideje alatt (az Engesztelés napján) és a dicsőséges ruhákat az engesztelés végeztével vette magára.

A PAP FÖLKENÉSE.

Valamint Áron fejére a szent olaj töltetett, úgy a mi Fejünk, az Ur Jézus, föl lett kenve, az ellenjelképes olajjal — a Szent Lélekkel — mikor harminc éves volt, a Jordán partján, az ő fölszentelése idején. Ott kenettetett fel „az örömmek olajával társai fölé” — mint Fő, összes örököstársai fölött. A lélek egy „mértéke” adatik minden tagnak, a ki ilyképpen fölszenteltetik, — de „az Isten neki nem mértékkel adja az ő lelkét.” (János 3: 34.) János látta és följegyezte, hogy a mi Főpapunk ilyképpen kenetett föl és Péter is bizonyítja, „Miképpen a Názáreti Jézust az Isten megkenté Szent Lélekkel és hatalommal.” János 1: 32. Lukács 4: 1. Csel. 10: 38.

A fölkenetési olajat csupán a Főre öntötték. Az alantas papokat nem kenték föl egyenként. Őket a Főpap teste tagjainak ismerték el és a fölkenetésben csakis általa, mint fejük által részesültek. Ezért az ellenjelképi papok is csupán Krisztus lelkében részesednek és csakis azok, kik Jézus Krisztusban vannak, részesülnek a fölkenésben, mely megpecsételi mindazokat, kik el fognak ismertetni Isten ígéretei örököseinek és örökös-társaknak Jézus Krisztussal, Urukkal. Efézus 1: 13, 14, - 4: 30.

III FEJEZET.

A PAPOK FÖLSZENTELÉSE.

3 Móz 8: 14 — 33.

Isten Szolgálatára lett fentartva. --- „Légy hű Mindhalálíg.“
- Szenteljétek meg magatokat“ és „Én is szenteléstekre leszek.“
-- A fölszentelési tulkok és kosok. A fölszenteléshez való fölszentelési olaj.

A Papság fölszentelése jelképezte az Ur Jézus és teste, az egyház emberi természete föláldozását Isten akaratának, — Jézus engedelmességét, mint halálíg, és teste tagjainak engedelmességét, kik az igazságért vele együtt halált is szenvedni készek. Az egész test, melyet Áron fiai ábrázoltak (valamint a Fej is, melyet Áron maga ábrázolt), az Evangéliumi korszak alatt tett ellen-jelképes áldozatok által fölszenteltetett jövőbeli munkájára, mint Királyok és Papok, hogy helyreállítsák az emberiséget, és uralkodjanak fölötté és megáldják azt. Ez a fölszentelés jelzi, hogy mindenüket feladják Isten akaratának az ő szolgálatában. De az áldozatok végelete adja meg az alkalmat Istennek, mikor ezek a papok föláldoztak mindent, a mi jökö volt és a mik ők voltak, és mindent, a mit reméltek, mint emberi lények, megsemmisülni engedték ilyképpen áldozótársaivá válva Jézusnak, Megváltójuknak, akkor ez áldozatok elfogadásával; Isten őket egy új természetre nemzette, — a szellemi természetre. De nem

ban, mondva, „Igazak és tökéletesek a te utaid, óh szenteknek Királya.” Valóban ez áldást hoz a hiveknek, nagyobb buzgóságra buzdítva őket, mondván, „Féljünk annakokáért, hogy valami módon a nyugodalomba való bemenetel felől tett ígéretet hátra hagyván, ne láttassék valaki ti közületek megcsalatottnak lenni.” — 3 Móz. 10:1 -- 7, -- Jel. 15: 3,— Zsid. 4: 1.

„SZENTELJÉTEK MEG MAGATOKAT” ÉS „ÉN IS SZENTELÉSTEKRE LESZEK.”

A megigazult hívők meghívása az önfeláldozásra, felszentelésre, vagy arra hogy magukat az Isteni szolgálatra adják, fölszólítás a földi érdekek és jogok föláldozására; és Isten igéri, hogy az ilyen áldozatok szentek lesznek, és el lesznek fogadva Megváltónk érdeme által, és ő viszont el fog minket fogadni új teremtményekké, fogantatva új természetre az igazság szent lelke által. Ilyképpen Isten megszenteli vagyis külön teszi azokat, kik szent új teremtményeknek számítódnak.

A jelképes fölszentelési szolgálat, mely a jelképi papokon végesztetik, mutatja a fölszentelés (önfeláldozás) két részét, — a mi részünket, mely abból áll, hogy föladjuk emberi természetünket és annak jogait, — és Isten részéről hogy elfogadja áldozatunkat és minket külön tesz és elismer új teremtményeknek. Az új lelki természet Áron és fiaiban volt képviselve. A földi természetet, mely feláldoztatott, képviselte az oltáron fölajánlott tulok és kos. — 3 Móz 8: 14— 33.

A tulok előhozatott a bűnért való áldozatra, „és Áron az ő fiaival egybe annak fejére tevé kezét,” mondván, Ez az áldozat minket képvisel. Attól a pillanattól kezdve, mindaz, mi a tulokkal történt, ábrázolta azt, a mi történendő volt Jézussal és

A PAP -- GYOLCS RUHÁBAN.

Ugyanazon föláldozás egyéb vonásait mutatta a 18. és 22. versekben említett két kos. Az első kos az égő-áldozatra volt. Áron és fiai fejére tették kezüket, ilyképpen jelezve, hogy az őket ábrázolja. Megölték. — vérét az oltárra hintették, — és Mózes „darabokra vágta a kost és megmosta vízben a belső részeit és lábait“, és „meg égette a fejét, a darabokat és a kövérét.“ Így az egész Evangyéliumi korszak alatt Jézus és teste, az egyház, tagonként ajáltatik föl Istennek az oltáron, és mégis valamenyi együtt, egy áldozatnak számíttatik. A Fejet tették elsőnek az oltára, és azóta mindazok, kik „vele haltak meg“, és megtisztítottak, — Istennek ígéje által — miként a jelképben a vízzel való megmosás történt, — olybá vétetnek, mint kik a Fejjel ugyanazon oltárra tétettek. Az áldozat égése az oltáron mutatja, mint fogadja el Isten az áldozatot, mint „édes jóillatot.“

A második kos, „az önfeláldozási kos“, mutatta, minő hatása lesz az áldozatnak mi reánk, a mint az első mutatta, mint fogadja Isten a mi áldozatunkat. Áron és fiai kezüket az önfeláldozás kosának fejére tették, ilyként mutatva, hogy az őket ábrázolta. Mózes megölte és vérét (föláldozot életét) vette és azt külön tette mindenikre, ilykép mutatva, hogy önfeláldozásunk egyéni munka. Azután, mint olvasuk, vőn Mózes e vérből és megkené vele Áronnak és az ő fiainak jobb fülük gombját, és jobb kezük hüvelyk-ujját és végre jobb lábuk nagy ujját. Ilyképpen a mi önfeláldozásunk által képesítettünk „a hit által“ való hallásra, és arra, hogy méltányoljuk Isten ígéreteit, a mint csak a fölszenteltek méltányolhatják. A mi kezeink meg vannak szentelve, úgy hogy bármit kell tenniök kezeinknek, mi minden erőnkkel tegyük, mint az Urnak. Lábaik meg vannak szentelve, úgy hogy azontul „mi nem járunk mint más pogányok“, hanem „járunk az élet ujdonságában“, „járunk hit által“ „járunk lélekben“ és „járunk világosságban“, és

Ezen elemek nélkül lehetetlen hogy teljes és önfeláldozásunk elfogadható legyen. Ez elemek: Megigazulás (tisztaság), a Lélek által való megszentelés, az igazságban való hívés által és az ígért megdicsőülésben való hit.

A felkenő olaj, keverve az önfeláldozás vérével, rájuk hintetett, (30. vers), tanítva, hogy önfeláldozásunk csak azért fogadtatott el, mert megigazultunk Megváltónk drága vére által. Így adatik értésünkre, hogy csakis „ama Szerelmesben” fogadtatunk el. Eféz. 1 : 6.

Az áldozat húsának megfőzése (31. vers) nem volt része az áldozásnak. Csupán elkészítette azt a részt, melyet meg kellett enni. Mindennel végezni kellett (32. vers), annak jeléül, hogy mi nekünk tökéletesen és egészen kell föláldoztatnunk, és hogy mitsem szabad elpocsékolni időnkéből és tehetségünkéből.

Az önfeláldozás hét napja (33. és 35. vers) újból mutatta, hogy Isten szolgálatába, nemcsak időnk egy részét, hanem annak egészére vagyunk föláldozva. A hetes szám a Szentírásban, egy teljes szám, és mindent vagy az egészét jelenti, a mint éppen alkalmaztatik. („Hét pecsét”, „hét trombita”, „hét csapás” stb). A 36-ik vers mutatja az önfeláldozás munkájának bevégeztét.

Soha nem volt idő, mikor szükségesebb lett volna mint most, hogy mindazok, kik papokká szenteltettek, meglássák miszerint, „vele haljunk meg”, és hogy minden képességünk lengetessék Isten előtt, hogy ő elfogadja és tehetségünket fölhasználja a maga dicsőségére. Különösen érdekli ez azokat, kik értik a Szentírást, mely tanítja hogy nemsokára a test valamennyi tagja el fog fogadtatni a Fejjel, mint jó illat Isten előtt, és hogy az önfeláldozás munkája akkor befejeztetvén, az emberiség megáldásának és Isten szövetsége beteljesülésének dicső munkája fog kezdődni.

Az ellenjelképi papok ellenjelképi fölszentelése a

IV. FEJEZET.

A KIENGESZTELÉS NAGY NAPJA.

3 Móz, 16: 3 — 33.

A jelkép rendje s annak valódi jelentősége. -- A tulok. -- A pap, -- A vérrel való bemenetel a Szentélybe. -- A tömjén, a jó illat és a kellemetlen szag. -- Belépés a Szentek Szentélyébe. -- Az Ur bakja. -- A bünbak. -- A nép megáldása.

A kiengesztelés napja, mint jelkép külön állónak tekintendő és mégis, mint rész összefügg a Sátor többi jelképeivel. Hogy úgy mondjuk, — ezek a jelképek mind külön képeknek tekintendők; mindeniknek meg van a maga értelme és tanúsága, mégis, mint egy közös képcsoportnak részei vagyis egy nagy Mester alkotásai — összhangzó egészet képeznek. Mindenik „képben“ először a Főt nézzük, azután Testét, az alsóbb rendü papokat — az Egyházat.

Hogy a kiengesztelés napjának jelentőségét és annak munkáját megérthessük, tudnunk kell, hogy, míg Krisztus Urunk az alsóbb papság, az Evangéliumi Egyház, „az ő teste“ felett saját személyében Főpap, mégis tágabb és teljesebb értelemben ő a Fő, és mi a világ Főpapjának testrészei vagyunk. Ép úgy mint Áron, a ki, míg az alsó papság főnöke volt — tulajdonképen mint az alsó papság képviselője — főpapi méltóságot, nyert egyuttal Izráel „minden népe felett“, azok felett, akik,

Izráelnek mint Próféta, Pap és Király, mely felajánlás az egész testnek, a teljes és dicsőséges Krisztusnak az egész világ számára való jelképes felajánlását jelenti. Mint Próféta tanította őket, mint Pap „magát megáldozta“ (Zsid. 7:27.) és mint Király működésének végével bevonult városukba. De azok nem fogadták el őt az említett hivatalok egyikében sem. Az Evangyélium kor alatt Egyháza vagyis teste, azonban elismerte mint nagy Prófétát, mint „Istentől küldött tanítót“, mint hitvallásunk Főpapját és „mint törvényes Királyt“. Az Isten Igéje szerint Próféta gyanánt nem csak az Egyház által fogadtatik el, hanem (testével az Egyházzal együtt) Prófétája és Papja lesz minden népnek és Király „minden nép, nemzet és nyelv“ felett; „mindekinek Úra mindenkinek Papja, mindenkinek Prófétája és tanítója.

A jelképes papok felszentelésében azt látjuk, hogy Áron és fiai Krisztus Urunkat és testét, mint „új teremtményeket“ jelképezik és emberi mivoltukat egy tulok ábrázolja, de a jelképben, melyet jelenleg vizsgálunk, azt találjuk, hogy Áron maga képviseli az egész Felkentet (Főt és testet) és a két külön áldozat — a tulok és kecske - bak a test és a fő különállását, a szenvedésben és a „bünáldozat“ban pedig a hasonlatosságot jelenti.

A KIENGESZTELÉSI ELSŐ NAP ÁLDOZATA.

A TULOK.

A tulok a harminc csztendő Jézust, az éretünk halált szenvedett tökéletes embert ábrázolja. A Főpap — mint már láttuk — Jézus „új“ teremtményét, — a felkent Főt és a test minden tagját képviselte, a mint az, az Isten előtt előre tudva volt. — Az ember és a „új teremtmény“ közt ezen megkülönböztetést jól meg kell érteni

akarná ki tüntetni, annak a dicsőségnek, tisztességnek és életnek nem *emberi*; hanem más természetűnek kell lenni hogy az váltság díjunkba ne ütközzék.

Ilyen volt Jehova ígérete Jézusnak, hogy emberi és az azt megelőző állapotánál magasabbra, sőt az angyalok, hatalmak és erők fölé, jobb keze felöl helyezi, a legfőbb kegybe maga után — és az Isteni természetű halhatatlanságnak részesévé teszi. Eze-kért és más örömkért „szenvedett keresztet, a gyalázatot elviselte és az Isten székének jobbára ült“. Zsid. 12: 2. Filipi. 2: 9. Zsid. 1: 3, 4.

Az új természet, melyet az emberi természet helyett nyert Urunk, önfeláldozása jutalmául, van itt a Pap által jelképezve. Bár igaz, hogy az *emberi* áldozat csakis a keresztnél fejeződött be és az *Isteni* természetű jutalom három nappal későbbben a feltámadás alkalmával adatott meg neki teljesen, mégis Isten előtt Jézus halála (a tulok) mint a jelképből látjuk — befejezettnek tekintett már akkor, mikor a keresztség alkalmával mint *élő áldozat oda adta magát*. Már akkor *halottnak* tekintette magát, — halottnak minden emberi célokat, minden emberi dicsőségre vonatkozó reményeket, tiszteletet és életet, ugyan olyan értelemben mint mi követői utasítva vagyunk magunkat a világgal szemben halottnak tekinteni, azonban mint új teremtmények élünk Istennek. — Róm. 6: 11.

Hogy Jehova, Jézus önfeláldozását már a keresztsége alkalmával befejezettnek, az az őt olyan-nak tekintette, mint a ki meg halt ez a Szentlélek által való felkenetés tényéből látszik, amely által előre biztosítva volt a felöl, a mit halála után tényleg kapni fog.

Igy tekintve a dolgot látjuk, hogy a tulok halála a saját *magát felajánló Jézust jelképezi* az önfeláldozás elhatározásakor. Ez a felfogás összhangban van az apostolnak Jézus fel-ajánlásáról és önfeláldozásáról, szóló nyilatkozatában, mely a próféciá-

tatott," (1 János 3: 9). Az „uj teremtmény” nem vétkezhetik, ezért kötelessége állandóan örködni hogy a holtak ismert régi természet fel ne támadjon. Mert ha a régi az ujjal az ellenőrzést megosztja, ez arra vall, hogy a régi nem halt meg és az uj nem győzelmeskedik. A régi természet győzelme az „uj teremtmény” halálát — a „második halált” jelentené.

Áron a „Kiengesztelési nap” szolgálatára nem a rendes, gyönyörű és dicsőséges köntösébe, hanem az áldozat köntösébe, a szentek tisztaságát és egyenességét jelképező „gyolcs ruhába” öltözött. A gyolcs ruha csak záloga volt annak, hogy nemsokára dicsőséges gyönyörű köntös fogja azt felváltani „gyolcs öv” Áront szolgának jelentette ki, de nem oly hatalmasnak, mint „a Kiengesztelés napja” végén mikor felövezték az Efód „különös övével”, a dicső öltözethez tartozó gyolcs sapkával ami Főnknek áldozás alatti és utáni tökéletes igazságosságát hirdeti. Így az Isteni szellemű, Szentlélektől fogantatott valódi Főpap, bár még Szentlélektől nem született meg az első adventkor képes volt és készen volt a kiengesztelési áldozat meghozatalára, és ezt Áron jelképe szerint meg is hozta.

„Ez ajándékokkal pedig menjen bé Áron a szent helyre és a Szentek Szentébe. Egy fiatal tulokkal bűnéért való áldozatra és egy kossal megégetendő áldozatra. Áldozza meg először a maga bűnéért a tulkot és tisztítsa meg eképen mind magát, mind háznépét (tágasabb értelemben: minden hívőt — a hit háznépét — a lévitákat,) majd ölje meg a bűnéért való tulkot és a temjénezőt televévén eleven szénnel az Ur előtt való oltárról s markát is telemerítvén jóillatra való drága megtört fűszerekkel, vigye bé azt a függönyön (az első függönyön vagy „ajtón”) belül. Vesse a szénre az Ur előtt a jóillatra való szerszámot, (a Szenthelyben az arany oltáron való tüzre tömjén lett morzsolva, mely jóillatu füstöt gerjesztett), hogy keresztiül hatolva a második

A Pap két marék fűszerszám áldozata példázza a mi Urunk igazságosságának teljes képességét és tehetségét, a mire szükség volt s a melyet az emberiség rendelkezésére bocsátott.

Mig Jézus, mint „új teremtmény” így táplálkozván az igazság kenyérével a „Szentélyben”, örvendő az arany gyertyatartó világosságának s jó illatot terjesztő fűszerszámokat ajánl az Úrnak, nézzünk ki az „Udvarra” vagy még annál is meszebb, a „táboron” túl, a hol egyidejűleg szintén figyelemre méltó munka folyik. Az udvarban utóljára — a megkeresztelkedése alkalmával, 30 éves korában önmagát felajánlott ember Jézus ábrája gyanánt — a megölt tulkot láttuk, melynek kövére a vesékkal és más életszervekkel együtt a „Réz oltárra” tétetett, a hol mivel a tulokban sok volt a zsir, ezek sístergő gyorsasággal égtek. Istennek tetsző jóillatnak nevezett füstfelleg emelkedett az udvaron levők, — a Léviták, hitháznépe, a hívők szeme előtt.

Ez ábrázolja, miként tünt fel Jézus önfeláldozása a *hívők* előtt. Ezek látták az odaadást, az önfeláldozást a szerető hit buzgóságot, (kövért) az Úrnak 3 és félévi munkássága alatt, Isten előtt mint kedves elfogadható áldozatot. Ezek tudták jól, hogy az Atya mindig örömét találta ez áldozatban. Ezek abból, amit az udvarban (itt a testben) hit által láttak, tudták, hogy kedves az Isten előtt dacára annak, hogy az áldozatot nem láthatták teljes nagyságában és tökéletességében úgy, amint az — Isten által (a Szenthelyben) — az arany oltárról jóillatszerűen hozzászállva elfogadtatott.

És mialatt az a két tűz ég, (az egyik a kövér részek megemésztésére az udvarban, a másik a jó illatu tömjén terjesztésére a Szentélyben, mind két tűz füstje (Illata egyszerre szállván felfelé) „a táboron kívül” ég egy harmadik tűz is, a melyen a test többi része semmisítettik meg, (vers 27). Ez a harmadik tűz jelképezi a világ szemében Krisztus munkáját. Ő nekik bolondságnak tetszik hogy Jézus

test. "Igy a feltámadás alkalmával Krisztus Urunk elérte a Szentek szentélyét, a tökéletes szellemi állapotot. 1 Pétes 3: 18. 1 Kor. 15: 44.

Következő teendője az volt, hogy az emberiség érdekében felajánlotta Istennek megváltásunk árát — a kiengesztelés vérét (vers 14), "mert drágalátos véren a Krisztusnak vérén (feláldozott életén) váltattunk meg. "1 Péter 1: 19. A pap Jehova előtt állva, kit a Shekinah fénye jelzett a "kegyelem tábláján" a két kéribumok közt, elhintette vagyis felajánlotta a vért Jehovának a kegyelem táblájára és elé hintve azt. Ép ugy Jézus, aki 40-- ven nap után "a mennyekbe ment, hogy megjelenjék Isten előtt mi érettünk, „megváltásunkra felajánlotta Istennek a Kálvárián akkor bevégzett önfeláldozásának érdemeit és értékét. Zsid. 9: 24.

A KIENGESZTELÉSI NAP MÁSODIK ÁLDOZATA. AZ UR KECSKEBAKJA.

Hogy egy másik munkának tanui lehessünk, a Főpapot a „Kegyelem táblája“ előtt hagyván, menjünk ki az udvarra.

Mint meg van írva: „Az Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatra. Azután vegye elé a két kecskebakot és állítsa azokat az Ur elő, a gyülekezet sátorának ajtajához Áron vessen sorsot a két bakra; az egyik sorsot az Urért, a másik sorsot a bűnbakért és a mely bakra az Urért való sors esett, áldozza meg azt Áron bűnért való áldozatra, azt a bakot pedig, a melyre a bűnbak sorsa esett, állítsa elevenen az Ur elé a népnek általa olyan módon való megtisztítására, hogy elbocsátja a bűnbakot a pusztába“. 3 Mózes 16: 5-- 10.

Ez a két, Izráeltől vett s az udvarba hozott bak jelképezte, vagy képviselte mind azokat, akik az Evangyéliumi korszak alatt elhagyván a világi

bakja“ részes a „bünbocsánati“ áldozatban: a ki követi e vezetőt s végül az Ő megdicsőült testének tagja lesz.

Hogy melyik legyen az „Ur bakja“ s melyik a bünbak, mint láttuk, sorsot kellett vetni ami azt mutatja, hogy Isten azok közül, a kik felajánlják magukat, nem választja ki előre az örök üdv nyertesait. Másszóval az Isten nem határozza el, hogy a felavatottak közül melyik legyen, vagy melyik ne legyen az Isteni természetnek részese, „a Krisztusnak pedig örököstársa. A kik szenvednek Ő vele; azok majd uralkodni is fognak Ő vele; a kiknek pedig a szenvedés és próbákat, sikerül el kerülni és félig meg alkudva járnak a világgal, elveszítik a nagy jutalmat. Róm. 8: 17.

Minden hívő, minden megigazult (Lévita), elfogadható áldozat, a ki „az udvarban“ van s aki a kiengesztelés napján — az Evangyélium korszaka alatt felajánlja magát, mert most van az alkalmas idő. A kik fogadalmukat megtartván végrehajtják az áldozatot; azok az Ur bakjában jelképeztetnek. A kik pedig „a jelen világot szeretik“ s magukat nem adják át engedelmes áldozat gyanánt, a „bünbak“ által jelképeztetnek.

Ezek után térjünk vissza a Főpaphoz a ki — miután a kegyelem tábláján (az a hely, ahol a kiengesztelés megtörtént) a tulok vérével hétszer (tökéletesen) meghintette, az volt a feladata, hogy: „azután ölje meg a bünért való áldozati bakot, amely a népé, vigye be annak vérét a függönyön belől és úgy cselekedjék annak vérével, mint a tulok vérével cselekedett; hintse meg azzal a kegyelem tábláját és a kegyelem táblája előtt is hintse el“ (14. 15. vers). Egyszóval ugyanaz történt az „Ur bakjával“, a mi a tulokkal. Ugyanaz a Főpap ölte meg; vére ugyanugy hintetett el és a kövére stb. az „udvarban“ levő oltáron égettetett el szintén. (Érdemes megjegyezni, hogy míg egy javakorabeli tulok rendesen jókövér, addig a bak sovány állat.

tanulság az, hogy mindaddig, a míg mi magunk a „Szentélybe“ őszintén áldozunk, vagy az „udvarban“ a „hit háznépénk“ igazi tagjai vagyunk, ne ocsároljuk azokat, a kik igaz áldozatokat hoznak a jelen időben. Se ne vakitson el bennünket a rosszakarat, a gyűlölet, az irigység, a perpatvar annyira, hogy az Istennél elfogadó kedves áldozatokat meg ne lássuk. Azért mit mondjunk azokról, a kik egykor „testvéreink“ voltak s az „arany oltáron“ velünk áldoztak, ugyan azon áldozatokban részesek a Királyi papirendnek tagjai voltak, de annyira megváltoztak s ellenséges inulattal úgy megteltek, hogy pap-társaikról állandóan gonoszságokat beszélnek? Joggal f é l h e t ü n k (Zsid. 4: 1) hogy ezek elhagyván a „Szentélyt“ és az „Udvart“, kimentek az Istennel való társaságból „a külső sötétségbe“. Ezeknek visszatérítése érdekében mindent meg kell tennünk (Jakab 5: 20). de a „Szentélyt“ semmi esetre sem szabad elhagyni azért, hog gonoszt gonosszal visszonozzunk, gyalázatért gyalázattal fizessünk. Nem! Az alpapságnak minden igazhitű tagja a Főpap nyomait köteles követni: még ellenségeiket is szeretni tartoznak s jót kell tenniök üldözőikkel is. Ugy kell tenniök, mint Krisztus tett, „Ki mikor szidalmaztatnék, senkit sem szidalmaz vala és mikor szenvedne, senkit sem fenyeget vala, hanem annak hagyja a bosszuállást, a ki igazán ítél“. 1 Péter 2: 23.

Az „Ur bakja“ jelképezte az Urat hiven követő „kis sereget“. Ennek tagjai mind egyformák, ugyanazon a „k e s k e n y ö s v é n y e n“ haladnak mind; tehát a mi igaz az egész osztályra, igaz ez osztály minden egyes tagjára nézve is. Így az „Ur bakja“ jelképezte mindegyiket külön külön és mindenik áldozatát is, csak hogy mielőtt a bak „vére“ (Krisztus Urunk egész testét példázván) a k e g y e l e m t á b l á j á n“ felajánlható lenne, előbb az egésznek teljessé kell lenni s minden áldozásnak be kell fejeződnie.

ugy, mint az Atya szelleme lehetővé tette Krisztusnak, hogy mindazt véghez vigye, ami a tulok leölésével jelképeztetett, ugyanaz a szellem, — az Isten szelleme, hatalma és befolyása, az Igazság szelleme nagy befolyása Krisztus által az „Úr bakja“ osztálynak is lehetővé teszi, hogy mint emberek megfeszítsék magukat, hogy a megígért Isteni természetű dicsőség, tisztesség és halhatatlanság reményében, mint „új teremtmények Krisztusban“ megöljék a bakot — az elromlott világi akaratot.

Ezért, mivel Pál apostol a Vézérnek, a Főnek e szellemével birt, tudott mindent semminek és szemétnak tekinteni, csakhogy megnyerhesse (a tagságot) Krisztust, és találta ő benne. Ezen remény és szellem által lelkesítve mondhatta: „Én (az új teremtmény) élek, de nem én (a feláldozott bak által képviselt régi teremtmény)“. A Pál világi kísértéseknek és csábításoknak kitett régi „én“ je a táboron kívül maradt. Földi vágyát, minden erejét mint előáldozatot, Istennek szentelte. Ezután a Krisztus élt benne — a dicsőség reménye, a Krisztusi elme, a mely emebri természetét és akaratát legyőzte és megfeszítette.

Bár tényleg a világban élt, de nem e világból való volt, annyira nem, hogy így beszélhetett. „És a mely életet most élek a testben, az Isten fiában való hit által élem“ (Gal. 2: 20.) Igen, hite folytán „új teremtmény“nek tekintetett a kinek ha hithű marad, az Isteni terészet nagy és drágálatos ígéretei ajándékoztattak. (2 Péter 1: 4). Ő a „Szentély“ állapotban szent kenyeren s az „arany gyertyatartó“ fényének állandó világítása mellett élt. Így tudással és erővel ellátva, Jézus érdeme alapján Isten által elfogadható volt. Eképpen a bak természete mindig feláldozva volt; nemcsak a test akaratát tekintette halottnak, hanem a mennyire csak tehette a testét is az új akarat kormányára alá helyezte. Ép így azon osztály, kiket „az Úr bakja“ jelképez, hasonló módon cselekedtek, bár nem voltak olyan ismere-

lönösen azokat, kik az áldozás korszakának végén élnek. Vizsgáljuk meg azért először, hogy ezen osztály tagjaival, kik a bűnért való áldozat befejezésénél élni fognak — a bűnbak osztály utolsó tagjaival mit cselekedénd Isten, azután pedig azt, hogy ugyan ez a jelkép miként alkalmazható ezen osztály előbb élt tagjaira.

Né feledjük, hogy jelenleg jövőbeni dolgokkal foglalkozunk, a „bűn áldozatok“ után. Az „Ur baja“ még nem emésztetett meg teljesen következképpen a pap teste által képviselt „kis sereg“ még nem ment át a második függönyön — a szellemi tökéletesség állapotába; és az élő bűnbakkal történendő különös dolog csak azután esik meg.

Más Szentiratok (Jel. 7: 9, 13-17. és 1 Kor. 3: 15. kimutatják, hogy lesz egy „nagy sokaság“ kik e korszakon keresztül, elindultak a Jézussal való közös - örökség nagy jutalmáért futni; de nem futottak úgy, hogy azt elnyerték volna. A jutalomra nézve, ezek bár elvetettek (1 Kor. 9: 27) mindazáltal az Ur szeretetének részesei, mert sziveikben nem a bűnnek, hanem az igazságnak barátai. Ezért az élet küzdelmeiben ezekre az Ur olyan sorsot mér, hogy nagy megpróbáltatásokon keresztül menve testük megsemmisíttessék, „hogy a lélek megtartsék az Ur Jézusnak ama napján“. (1 Kor. 5: 5). Ezek felajánlották megigazult emberi életüket, az Isten ezt elfogadta és fogadalmuk szerint emberi lényüket holtaknak, de mint új lelki teremtményeket élőknek tekintette.

De mind ezek az önfeláldozás fogadalmát nem hajtották végre, elszakították magukat a „Királyi Papságtól“, a Krisztus testében való tagságtól, mert „minden szőlőveszszőt, valamely énbennem gyümölcsöt nem terem, kimetsz“. János 15: 2.

Ezek szálamra méltó helyzetben vannak. Elmulasztották a díjat megnyerni, ezért az Isteni teremézzettel nem bírhatnak; sem a tökéletes emberi alapra a világgal együtt nem helyezhetők

tában nem égettettet még, csak a bűnért való áldozatokat (a tulok és az „Ur bakját“) égették meg (Zsid. 13: 11.) A bűnért való áldozatok égése példázza azon osztálynak a szenvedések sorozatában való állandó odaadását, a mely saját akaratából áldozza fel magát s „hithü mindhalálíg“. Mindkét osztály tagjai átszenvedik az emberi akarat és test meghalását; de míg az első osztályba tartozók önszántukból halnak meg; az emberi test állandó megfeszítése által emésztetnek meg, mint a tűz példázza, a mely addig égett, míg égni való volt rajta. A második osztályba tartozók egyszerűen a pusztába küldetnek és ott hagyatnak hol akaratuk ellenére meghalnak. A világ tetszésének szeretete elvész, a világ által való megbélyegzésben és kiközösítésben, mely idő alatt új lelki természetük megéri az életre. Az „Ur bakja“ osztály az emberi természetet az Ur kegyelméből önként szívesen áldozza fel; a „bűnbak“ osztály tagjainak teste az Istennek gondoskodása által p u s z t u l el, hogy a lélek megtartassék.

A „bűnbak“ osztály legutolsó tagjaival ez a munka nem csak hogy nem sokára bevégeződik, hanem bizonyos mértékben az Evangyélium korszaka alatt már be is végződött, mert mindig volt egy osztály, még pedig nagy, a mely nem saját akaratából, hanem kényszer folytán ment a halálba és önfeláldozás helyett testük kényszer útján pusztítottatott el, — (1 Kor. 5: 5.) A két bak által képviselt mindkét osztály az egész Evangyéliumi koron keresztül egymás mellett fejlődött.

Midőn a „kis sereg“ minden tagja átmegy „a függönyön“, az Isteni gondviselés, az Ur keze felszabadítja azokat a megkötözötteket, „a kik a haláltól (a világtól) való félelem miatt teljes életükben rabok valának“: az Ur a sokféle elméleteket, felekezeteket és emberi hagyományokat, „a bűnbak“ osztályt magukban foglaló s ezek az Ur szavának meghalgatásában és követésében akadályozó ugy nevezett

bizonyítja, hogy Isten előtt azok egységes áldozatnak számíttatnak, „mert mind a ki megszentel (Jézus), mind a kik megszenteltetnek, (a kis sereg) egy természetből valók mindnyájan, melyre nézve nem szégyenli azokat atyafiainak hívni“. Zsid. 2 : 11.

Ez később a két áldozat kezeléséből ki fog tűnni. Az „égő áldozatra“ szánt kosokat megmosták, feldarabolták, darabjaikat az oltár tetejére rakták s ott elégették, mint a Jehovának szánt jóillatu égő áldozatokat. Mivel mind a két kossal így bántak el, az arra vall, hogy Isten előtt egy áldozat része voltak: a fej és fejhez csatlakozott testrészek egy egészet alkotnak, mely mint a világ bűneinek kiegészítési áldozata a világ összes bűnöseiért kiegyenlítette az igazság követelését.

Valamint a bűnért való áldozat példázza a megváltó önfeláldozó halálát, ép úgy az azt követő égő áldozat azt bizonyítja, hogy ugyanezt az áldozatot az Isten elfogadta miszerint ne feledjük, hogy Isten így sejteti a tulkoknál és bakoknál „jobb áldozatok“ elfogadását mind addig nem nyilvánítja ki, míg a bűnért való áldozatok nem teljes és az igazi Főpap, mint azt a ruhaváltás példázza, hivatalának fényével és dicsőségével fel nem ruháztatik. — A bűnért való áldozás alkalmával a Főpap csak fehér gyolcs ruhát viselt. Azután gyönyörű ruháját viselte, mely nagy tiszteletét és dicsőségét jelképezte. Az Evangyéliumi korszak alatt a bűnért való áldozás folyik s a papnak kitüntetés nem jár, de a korszak bezárta után az Isten jóváhagyása és elfogadása külsőleg is meg fog nyilatkozni az által, hogy az áldozó papokat dicsőséggel és tisztességgel ruházza fel, s a népet, melynek bűneiért engesztelést hoztak, megáldja.

Az égő áldozat az „udvarban“ levő oltáron égettetett el, a mi azt jelenti, hogy Isten az egész test (fej és testrészek) áldozatának elfogadását az udvari állapotban levők, tehát az összes hívők előtt fogja kinyilvánítani. De mielőtt Istennek

tökéletesített szellemi állapotban. Ez mindkét esetben azért lehetséges, mert mi többé nem emberek, hanem Jézus Krisztusban új teremtmények vagyunk. „Ti nem vagytok a testben, (emberi) hanem a lélekben, (lelkiek, új teremtmények) ha ugyan az Isten lelke lakik bennetek“. Róm. 8: 9.

28 vers: „És aki elégeti ezeket (a tulkot és a bűnázdozati bakot), mossa meg ruháit, a testét is mossa le vízben és azután bemehet a táborba“.

E vers azt látszik tanítani, hogy azok, akik Krisztus emberi állapotának (a tuloknak) és a „kissereg“ emberi állapotának (a bak) lerombolásában főrészesek voltak, ezért nem fognak különös büntetésben részesülni, mert nem tudják, hogy mit cselekednek és ugyanakkor az Isten tervét vitték véghez. Ezek megmoshatják és megtisztíthatják magukat és a táborba jöhetnek, azaz: ugyanabba az állapotba kerülhetnek, mint a világ többi része a kik mind az eredendő bűn alatt vannak, de, akik az Ádám kárhoztatásból és haláltól már megváltottak, és akik mindnyájan várják a nagy Főpap visszajövetelét és az általános áldást.

26 vers: „A ki pedig elvitte a bűn bakot, mossa meg ruháit és testét is mossa le vízzel, azután bemehet a táborba“.

E vers ugyan azt tanítja s azokra vonatkozik, akik különös előidézői voltak „a bűnbak“ által jelképezett „nagy sokaság test megsemmisítésének“ az emberi természet elnyomásában. Ezek bűncselekményeikért az Ur különös bocsánatára szorulnak, de esetleg a többi emberekkel egyenlő helyzetbe kerülhetnek.

A KIENGESZTELÉSI NAP ÁLDOZTAIT KÖVETŐ ÁLDÁSOK.

A jelképes „kiengesztelési nap“ így be végződ-
ván, Izráel így a bűnöktől jelképesen megtisztítván,

a valóságban, a mint látni fogjuk, a Millenium alatt teljesítettnek be.

Hogy a jelképes áldozatokat helyesen osszuk fel és megértsük, el kell ismernünk, hogy a mostani Evangyéliumi kor az emberiség általános bűneiért Istennel szemben a „kiengesztelési napnak“ tekintendő; és hogy a jelképes kiengesztelési nap utáni képletes áldozatok az Evangyéliumi kor utáni, — a Millenniumi korban esedékes áldozatok, beteljesedését jelentik, mikor a világ bűnösei megbékülnek és egyek lesznek Istennel.

Ezekből látjuk, hogy a kiengesztelés két részből áll. Először az igazságnak való elégtételből a mely Ádámot és gyermekeit a bűnért többé nem kárhoztatja és pusztítja, másodsor pedig azon tényből, hogy a bűnösök visszatérnek az Isten igazságos törvényeihez, azokat tiszteletben tartják és azok szerint élnek. A kiengesztelés első részét a papnak szolgálata hozta meg a „kiengesztelési nap“ áldozataival. A másik a világ az Istennel való kibékülése, vagyis: az emberiség közül mindazon engedelmesek, akik az Istennel teljesen egységbe akarnak jutni, a következő korszak alatt a Mózes által jelképezett s a nagy Profétát képviselő királyi papság — a dicsőséges Királyok és papok által fog elvégeztetni akiket az Isten a népnek tanítására és kormányzására említ. „Valaki pedig azt a Profétát nem halgatándja elveszti azt népe között“ (Csel. 3: 23) meghal a második halálba.

Véssük jól emlékezetünkbe, hogy bár Jézus követői — a szentek — az Ur bakja által jelképezett s a világ érdekében hozott bűnért való áldozatnak részesei lehetnek, nem azért van, mert ők tisztább természetűek, mint a világ, mert hisz Ádámban az egész emberi faj elítéltetett és az emberek között „mint meg vagy on irva: Nincsen csak egy igaz is“ (Róm. 3: 10) — és „Atyafiát senki meg nem válthatja“ (Zsolt. 49: 8). Az ő részvételük az áldozatban kegyelemből azért engedtetik meg, hogy ezen

V. FEJEZET.

AZ ENGESZTELŐ ÁLDOZATOK EGY MÁSIK KÉPLETE.

Az engesztelő áldozatok különféle módozatainak megismétlődése. -- Mózes és Áron bementek a sátorba s onnan kijöve, megáldák a népet. -- Másodszor, bűn nélkül jelenik meg azoknak, a kik őt várják. -- Halál után ítélet. Az engesztelési áldozatok Isten által való elfogadásának kinyilvánítása. Zsid. 9: 27-28. -- 3 Móz. 9.

Ez a fejezet az engesztelési áldozatoknak az ediginél jelentősebb és tömörebb képét tünteti fel, mint az előbb tárgyalt (a 16 fej) és még hozzá olyan vonásokat mutat fel, melyek a 16. fejezet tanulmányozása után minden olvasót érdekelni fognak. Ez egy más képe az Engesztelési áldozatoknak.

„És mondá Mózes: Ez ama dolog, amelyet az Ur paranocsolt, hogy cselekedjétek, hogy megjelenhessék néktek az Ur dicsősége. — Szóla pedig Áronnak is: Lépj az oltár elé, öld le a magad engesztelő áldozatát és égő áldozatodat (azokért volt ez szükséges, akik testének tagjaivá válni voltak hivatva) továbbá a népért is“ (az egész emberiségért). —

Ez a jelkép azt a tényt tárja elénk, mely szerint Urunk Jézus (a bűn áldozati tulok) képes volt megváltani az „Ő testét“, „a kicsiny sereget“ és az egész világ emberiségét általában. Az engesztelő

többi vért pedig kiönté az oltár aljához a kövérjét pedig (stb) . . . elfüstölögteté az oltáron, . . . a hust pedig és a bőrt tüzzel égeté meg a táboron kívül. Azután megölé az egészen, égő áldozatot (egy kost) Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a vért és ő elhinté azt az oltáron köröskörül. Az egészen égőáldozatot is odavivék hozzá darabonként a fejével; "és megmosá a belet és lábszárakat és elfüstölögteté az oltáron. (Épen úgy mint a 16 részben van leírva, s ugyanaz a jelentősége.)

Eképpen a Jézus és égőáldozata és az egész Evangéliumi koron keresztül, bizonyosságot adva az összes "udvari állapotban levőknek (megigazultaknak) arról, hogy Isten őt elfogadta, és elfogadja az ő testének összes tagjait is kik, a Fej mellé az oltárra tétetnek.

"Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé a bünért való áldozat bakját *mely a népé*, (nem a papokért és lévitákért mint az előbbi) és meg ölé azt, és megáldozá bünért való áldozatul, mint az előbbi" vagyis, ezzel úgy lett téve mint a tulokkal. Ez ugyan az a bak a mi az "Ur bakja a másik képletben, a bün-bak és más részletek ebben az általánosabb leiratban kihagyattak. Ez egy további megerősítése annak a tanításnak, hogy mindazok kik az Ur nyomdokait követik részesek a bün áldozatban.

"Azután előhozá az egészen égő áldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. Elő hozá az étel áldozatot is, és vön abból egy teli marokkal és elfüstölögteté az oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kívül. Azután megölé — az ökröt és a kost béke — áldozatul a népért."

A béke áldozat mint azt már jeleztük, fogadalmat vagy szövetséget jelzett. A Főpap engesztelő áldozatával kapcsolatban lön bemutatva, jelezte a fogadalmat, rendeleket és szövetségeket mivel a pap fel lett ruházva, mely az engesztelő áldozaton alapult. A jelképben az Isten és Izráel közötti béke

szemben mindennek elég tétetett a népért (a vilá-
gért). Figyelembe veendő, hogy míg a 3 Móz. 16.
részben leírt képlet az Engesztelés nap munkáját
felosztotta, és minden részben megmutatta, miként
teszi a Jézus áldozata előbb a miénket elfogadásra
méltóvá stb. ez a képlet az Evangyéliumi kor teljes
munkáját mint azt követő áldozatokat, a mi valóban
egybe kötött — a teljes Krisztusnak egész szenvedé-
se, mit azonnal a helyreállítási áldás fog követni.
Mózesnek a sátorba való bemenetele Áronnal, azt
látszik mondani, hogy a törvény teljesen kielégítetett,
és igazságossága a Krisztus halála által igazolva
van. A törvény (a képletben Mózes által képvisel-
ve) tanuskodni fog azok mellett kik az alatt voltak
— a test szerinti Izráel — hogy mind azok, kik az-
által elítéltek szintén megigazítottak az életre a
pap áldozata által a ki önmagát egyszer és minden-
korra feláldozta.

A tökéletes áldozat bemutatvatván, szent és Isten-
nek tetsző vala, ami abból vehető ki, hogy Mózes és
Áron nem haltak meg a „Szentek Szentélyé“-ben.
„És Mózes és Áron kijöven együttesen megáldák a
népet“. Ép így fogja Krisztus a küszöbön levő Mil-
lenium korszakában megáldani a népet, (Gal. 3: 8,
16, 29. 1 Mózes 12: 3), — de nem a törvény félreté-
tele, mellőzése, vagy felmentése által, hanem az
emberiségnek Ádám tökéletességére való fokozatos
visszahelyezése által, mely állapotban a tökéletes tör-
vényt be fogják tarthatni és azáltal meg fognak
áldatni. — A nép a pap által meg áldva, tökéletes-
sé téve és képessé a törvényt megtartani — légy
engedelmes és élsz, eleve az egész emberiség nagy
üdvösségére fog válni, mert mindenki, aki hajlandó,
akkor engedelmes lehet Teremtője, Ura és Megvál-
tója iránt és vele örökké egyetértésben és boldog-
ságban élhet,

a testben (mint bűn áldozat), és mint Pál mondhatta, úgy Jézus összes követői mondhatják „a Jézus élete látható legyen a mi halandó testünkben“. (2 Kor. 4: 11.) Mivel így az egész Krisztus látható volt, és szenvedett a testben, azonképen fognak együtt megdicsőülni a világ előtt. „És megjelenik az Ur dicsősége (az áldás és üdvösség) és minden test látni fogja azt“ Mikor Krisztus megjelenik, akkor mi is megjelenünk vele dicsőségben. Róm. 8: 17. Ésa. 40: 5. Kol. 3: 4.

De a világ e nagy Főpapiját csak azok fogják felismerni, „kik várják“. Ha mint testi lény jelenne meg a levegőben vagy másutt, úgy mindenkinek megjelenés lenne, vagy várnák vagy sem; de mint láttuk, a Szentírás azt tanítja, hogy a Fej mint tökéletes szellemi lény lett, és hogy az ő „kis serege“ hasonló lesz „ő hozzá“ szellemi lények, az Isteni természetben, mit ember nem látott sem nem láthat. (1 Tim. 6: 16) Azt is láttuk, miképen fogja meglátni a világ a megdicsőült Egyházat, hogy az elmebeli felfogás szerint lesz, ugyanazon értelemben mint a vak ember valamely dologra azt mondja, látom. Ugyanilyen értelemben látjuk mi a jutalmat, „az élet koronáját“, „nem a láthatókra nézünk, (testi szemmel) hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók“. (2 Kor. 4: 18.) A jelen korszakban élő teljes Egyház ilyképen „nézván Jézusra“ és „látjuk Jézust“ (Zsid. 12: 2, 2: 9.) Így ismerik fel a „Vigyázók“ az értelem szemeivel az Ur második jelenlétét és idejét az Isten ígéje világánál, később a világ — és minden szem hasonlóképen meglátja őt, de az ő ítéletei „tüzének lángja“ fényénél. 2 Thes. 1: 8.

Csakis ily módon láthat, vagy ismerhet fel emberi lény szellemi alapon levő dolgokat, Jézus ugyan ezen gondolatot fejezte ki tanítványainak, hogy a ki elismeri az ő szellemét vagy elvét, és a szerint ismeri őt, azonképen ismerős az Atyával is, „ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek: „és

a ki bosszut áll azokon, kik nem ismerik az Istent, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus Evangyéliumának.“ Ily körülmények között nem sok időbe kerül míg az egész emberiség felismeri őt. Jelenleg a jók szenvednek, de akkor meglátszik a különbség „az Isten szolgája között és a között a ki nem szolgálja őt“ mert azon a napon a különbség nyilván való lesz. (Mal. 3:15-18.) Ekkor midőn mindenki tisztán látva, elfogadja Krisztust és a felajánlott életet az Új Szövetség alatt, örök életet nyerhetnek; mert „reménységünket vetettük az élő Istenben, a ki minden embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek“. 1 Tim. 4: 10.

HALÁL UTÁN ÍTÉLET.

Ez egy oly szöveg, mely közvetlenül tárgyunkra vonatkozik, a mint az ez összefüggő szövegből is kitünik, de a mit gyakrabban alkalmaznak és értenek helytelenül mint talán a bibliának bármely más részit, a mely így olvasódik: „És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek“ (Áron és az ő utódai, kik csupán képletei voltak az új-teremtés Főpapjának) egyszer meg haljanak (jelképileg, mint az a leölt állatban lett feltüntetve,) azután (azon áldozatok eredményéből kifolyólag) az ítélet. (Isten részéről az áldozat elfogadása, vagy elvetése.) Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván (nem fog többet ismétlődni) sokak (minden ember) büneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak a kik őt várják (nem a bűnnel szégyenítve a mit hordott, vagy hogy a bűn áldozatot megismételje, hanem) idvességökre“ — hogy az örök életet az Istenben vett hit és engedelmesség alapján mindazoknak a kik azt óhajtják — megadja. Zsid. 9: 27, 28.

Valahányszor egy pap az Engesztelő napon a „Szentek — Szentély“ébe ment, életét kockáztatta,

keznék; sem azt nem látják, miszerint az Egyház, a „kiválasztottak“ a „kis sereg“ egyesült a Krisztus áldozatában és szenvedésében, valamint szintén az azt követő dicsőségben, „az egész teremtet világ egyetemben fohászkodik és nyög (tudatlanul) mind idáig, várja az Isten fiainak (az Egyháznak) megjelenését.“ Róm. 8: 19, 22.

Továbbá, mivelhogy a képletes pap, az ellen — jelképes papnak, a Krisztusnak ép „ugy képviselte a „testét“ mint a „fejt“ ebből az következik, hogy az Egyház minden tagjának át kell haladni ezen az „ítéleten“ — hogy bár sokan hivattak, de senki sem *választatik* mint véglegesen elfogadható „tag“ a Krisztus testében, mint vessző az igazi szőlőtökének, csakis ha „győzedelmesek“ lesznek, hüek mind halálig. (Jel. 3: 21.) Nem mintha a testi tökéletességet kellene az ilyeneknek elérni, hanem a sziv, az akarat a szándék tökéletességét; ezeknek kell, hogy „tisztá szivük“ legyenek — kincsöknek a kemencében kipróbált tiszta aranynek kell lenni, habár a jelenlegi tartalva nem egyéb mint tökéletlen földi edény.

AZ ISTENI ELFOGADÁS KINYILATKOZTATÁSA.

„Tüz jöve ugyanis ki az Urtól, és megemészte az oltáron az égő - áldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének“. A tűz, Isten részéről az áldozat elfogadásának kifejezője volt, a nép részéről való elfogadás pedig azt mutatta, hogy a világ elfogja ismerni az áldozatot és értékét Isten előtt, mint szabadításuk, árát a halálból, mikor ezt elfogják ismerni akkor ők imádni fogják Jehovát és az ő képviselőjét, a papot.

Nyilvánvaló, hogy még ez nem teljesedett be. Isten a nagy Engesztelési Nap áldozat elfogadását még nem nyilvánította ki tűz által, a nép még nem

Ez a célja az ellen-jelképes bün-áldozatnak; az „egész népet“ az egész emberiséget a bün és halál uralma alól felszabadítani, és lényük tökéletességére visszaállítani, a mi a tökéletes boldogsághoz és a Teremtővel egységben levéssel lényeges.

Ez az az áldás mely az Ábrahám Magva által a föld összes nemzetségére el árad. Ez az az öröm hír mely Ábrahámnak hirdettetett, mint a hogy olvassuk: „Előre látván pedig az írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat (az egész emberiséget) eleve hirdette Ábrahámnak, hogy; Te benned és a te magodban fognak megáldatni (megigazíttatni) minden népek.... mely mag a Krisztus, (előzőleg a Fej, és másodízben a test.) Ha pedig Krisztuséi (tagok) vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és az ígélet szerint örökösök... egy a meg áldó osztályban, az Ábrahám magvában, a ki a föld minden népét meg fogja áldani. (Gal. 3: 8, 16, 29.) De ennek a „Mag“nak mint a jelenlegi képletben vizsgáltuk, teljessé kell lenni mielőtt az áldás eljönne; a bün áldozatnak véget kell érni mielőtt az abból eredő összes áldások szétáradhatnak.

Ama korlátozást, hogy a Fő-pap évenként csak egyszer, s *egyedül* ment a „Szentek Szentébe“ engesztelést tenni, nem úgy kell értenünk mintha ő, vagy az alantos papok az Engesztelés Nap-ot követő napokon, miután a bünért teljes elégtétel adatott — oda soha be nem mehettek. Sőt ellenkezőleg, a fő pap az azt követő napokon gyakran bement oda. Mert a Fő papnak mindig be kellett menni a „Szentek Szentébe“ valahányszor Jehovával az Izráel népe jóléte stb. felől akart értekezni, felvéve az ítélet hósenét az Urim. és Thummim-ot. Ismét, midőn a sátort felszedték a mit gyakran cselekedtek, a papok mentek be a függönyöket leszedni, a frigy szekrényt és egyéb szent edényeket bepakolni, mielőtt a lévíták azokat tovább vihették. 4 Móz. 4: 5-16.

Ismét, a mikor egy Izráelita bün-áldozatot áldozott a papoknak (az Engesztelő Nap, áldozatai után) ők

VI. FEJEZET.

AZ „ENGESZTELŐ NAPOT“ KÖVETŐ ÁLDOZATOK

Ezek a Millenniumi alatti megtérés, fogadalom és szövetség jelképei.
--A nép égő áldozati, béke áldozat, étel áldozat, bűn - és vétség áldozat. -- Mint a jelképek mutatják, a nemi különbség meg szűnik.

Az áldozatok, mit a *nép* (Izráel — a világ az „Engesztelés Napi“ áldozatok után, egyéni cselekedetért hozott jelképezve Izráel általános áldozatában — a következő korszakra vonatkozik, és akkor a megdicsőült királyi papságnak lesz felajánlva. Mind azáltal, ennek a mai korban is van csekély kezdete, így, egy világi ember a milyen gazdagsággal bír, annyiban sáfár Isten javain, és talán azt úgy használja, hogy az által barátokat szerez magának, hogy mikor ez a korszak a Sátán uralma véget ér, és a Krisztus uralma kezdetét veszi (a melyben ő tovább nem lehet sáfár) akkor azok, kiket előbb kegyeiben fogadott ötet áldják. Ha a világi nagy vagyonsáfárai (a mammon vagyis e korszak Isteni) bölcsek volnának, akkor jobban úgy kellene felhasználni vagyunkunkat. A ki inni ad csak egy pohár vizet is, a papok közül a legkissebbnek is mivel így tett, semmiképen nem vesztí el a jutalmat mikor a Krisztus országa megalakittatik és uralma megkezdődik. Luk. 16: 1 - 8. Máté 10: 24.

részét mutassa. Ezért látjuk, hogy a nép összes áldozatai az Engesztelési Nap után olyan neműek voltak, melyek vissza mutattak, vagy elismerték ama napnak áldozatait. Ily áldozatok lehetnek marhák, juhok szárnyasok (gerlicék vagy fiatal galambok) vagy finom liszt ; — a feláldozó tárgyak, az adakozó *képességétől* függött.

A Millennium korszaka folyamán az egész emberiség „az igazság ismeretére fog hozatni“ és így a teljes alkalmatosságra az Ádami halál átkától megszabadulnak. (1 Tim. 2: 4.) Ha figyelembe vesszük, hogy ez a *halál* magában foglalja az összes betegségeket, fájdalmat és tökéletlenséget melyeknek jelenben az emberiség alá van vetve, látjuk, hogy Istennek tervében az emberi tökéletesség teljes vissza állítása foglaltatik ; csakis azok, kik készakarva visszautasítják vagy elhanyagolják az akkor elérhető alkalmatosságot felhasználni, — fognak meghalni a Második halálba. De ez a tökéletesség fokunkint fog jönni, és megkívánja a bűnös akarátának teljes együtt működését, hogy azt valaha elérje. Megkell tennie *a mit csak megtehet*, hogy a tökéletességre ismét eljuthasson, és ehhez ellesz látva minden szükséges segítséggel. Ez általában ki van mutatva ezen áldozatokban, melyek az áldozó *képességéhez* mértén voltak. Bármennyire lealacsonyodott valaki a bűnben és tökéletességben, mikor az igazságnak ismeretére jut, mindenkinek fel kell magát ajánlani Istennek, e fel ajánlás mutatja az ő állapotát. A galamb vagy gerlicze, mit a képletben a legszegényebbek hoztak áldozatul, *mindenét* jelezte azoknak, kik az erkölcsiség és lealacsonyodás alsó fokáról igazítottak meg ; a kecske, mit mások a képe-sebbek áldoztak, azon megigazultaknak jelezte *mindenét* kik kevésbé voltak lealacsonyodva ; míg a tulok azok *mindenét* jelezte, kik az emberi tökéletességet elérték. A mint egy tulok jelképezte Jézus (kövér) tökéletes emberi feláldozását, és a kecske (akaratos és sovány) jelképezte a szentek

követni az emberi természet megsemmisítése (a test elégetése a táboron kívül) sem az életnek egy új természetbe — a „Szentek - Szentébe“ való átvitele. Oda, mint az Engesztelési áldozatokban kilelt mutatva, csak a papok mennek be. Mikor feláldozzák magukat, ők mint emberi lények fogadtatnak el, és mint olyak lesznek tökéletesekké — az ő élet joguk ez alapon a Főpap által lett megvásárolva, kinek teste tagjaiban az egész győzedelmes Egyház van képviselve. Ezek feláldozása a váltság elfogadását jelezi, és az áldozónak az Isten törvényébe való beleegezését mint egyedüli alapot, melyen Isten kegyébe — vele összhangba jöhet és örökké élhet.

A NÉP ÉGŐÁLDOZATAI.

A papok égőáldozatainak folyton égni kellett az oltáron és a tűznek nem volt szabad kialudnia soha. „És ez az égőáldozat törvénye: égjen az oltáron az egész éjjelen át reggelig, az oltáron égő tűz égjen és soha ki ne oltassék. . . A pap rakjon minden reggel fát rá és rakja rá rendjében az égőáldozatot. . . A tűz az oltáron folytonosan égjen és soha ki ne aludjék.“ 3 Móz. 6: 9, 12, 13.

Igy minden áldozó elméjére benyomással volt az a tény, hogy az oltár máris megszenteltetett, vagyis e célra tétetett, és az ő áldozatuk azért elfogadható, mivel Isten az Engesztelés Napi áldozatokat elfogadta. Erre az oltárra hozták az Izráeliták az önkéntes áldozataikat, mint ez 3. Móz. 1 részében van leírva. Ez áldozatok a szokás szerint történtek; az állat darabokra lett vágva, megmosva, a darabok a fejhez téve az oltárra lettek rakva, és teljesen elégettettek mint kedves illatu áldozat az Urnak. Ez mint hálaadás jeléül szolgált Jehovának — egy elismerésül az ő könyörületességének, bölcsességének és szeretetének, a mit megmutatott a Krisztus megtörtetett testében, váltságukért.

Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökön örökké" (Eféz. 3: 21.) Ezek a papok által lettek elfogadva. Egy próba rész feláldozva az oltáron mutatta Jehova elfogadásának helyben hagyását.

A NÉP VÉTEK ÉS BÜN - ÁLDOZATAI.

„Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkeken elvesz az Urnak szentelt dolgokból . . . hogyha vétkezik valaki és cselekeszik valamit az Urnak valamely parancsolata ellen . . . ha nem tudta és vétkezzé lesz, hordozza az ő vétségének terhét. Vigyen azért a nyájából egy ép kost“, és pénzt is a vétek elkövetéséhez mérten a pap becslése szerint, egy ötödrészszel többet és ez legyen az áldozatja. Így szerez neki engesztelést a pap. És ha valaki tudatosan vétkezik, zsarolja vagy kárt tesz felebarátjának, az egészet tartozik vissza téríteni és még akkor egy ötödrészt adni (20 százalék kamat) és vissza adni azt a kártvallónak. Az ő büneért pedig vigyen az Urnak a nyájából egy ép kost. 3 Móz. 5: 15 - 19. 6: 1 - 7.

Ez azt tanítja, hogy, akkor minden jogtalan el-sajátítást kamattal együtt kell visszatéríteni, és megbánásnak kell követni vagyis az Úr bocsánatát kell kérni az Egyház (Papság) által, a vétkező tökéletlenségének és a váltság elismerésének értéke, a feláldozott kosban van kimutatva.

Azonban figyeljük meg jól ezen bün - áldozat és az Engesztelő Napon hozott bün - áldozat közti különbséget. Az utóbbi *Istennek* (Igazságnak) lett feláldozva a „Szentélyben“ mint a bűnösök váltság vagy megvásárlási ára, míg az előbbi a papok elé lett hozva, kik az Engesztelési nap folyamán a népet megvásárolták. A nép elismerése Megváltójuknak lesz téve. A pap valóban elvette az áldozat egy részét és az Urnak áldozá azt emlékül és elismerésül annak, hogy a megváltás egész terve — a hogyan az

együtessen mint női nem van feltüntetve, egy *szűz*, eljegyezve az Ur Jézushoz mint férjéhez. De az asszony ember eredetileg egy része volt az Isten ké-pére teremtetten embernek, és még ma is (ámbár ideig-lenesen elválasztva az emberi szaporodás céljára) egy része az embernek, — mert egyik sem teljes egyedül. A mint a tökéletes ember Ádámnak nevez-tetett, úgy volt mikor kettővé lett is, Isten mind-kettőjüket ember néven nevezte, — a felsőbbség meg-maradt a férfiunál, a ki így gondviselővé vagy el-tartójává tétetett az aszonynak mint tulajdon teste egy részének. (Efézus 5 : 23, 28.) Ez a nemi megosz-tás Ádámot nem tette tökéletlenné; csupán két testté osztá az ő tökéletességét a melyiknek ő még mindig „feje“ volt.

A Szentírás azt mutatja, hogy végtére, „a hely-reállítási idő“ bezártával, mind kettő (férfi és nő) *vissza* állíttatnak a tökéletes állapotra — arra, mely-ben Ádám volt mielőtt Éva kivétellett belőle. Ezt nem úgy értjük mintha bármelyik is férfi vagy női azonosságát elveszítene, hanem, hogy mindegyik fel lesz ruházva azzal a tulajdonsággal mely nála most hiányzik. Ha ez a gondolat helyes, úgy ez arra enged következtetni, hogy némely nő rendkívüli gyöngéd-sége és némely férfi rendkívüli durvasága az elesés-nek tudható be, a tökéletességre való *visszaállítás* melyben mind a két nemnek elemei teljesen össze lesz téve és összhangban lesz az az ideális emberiség lesz, Isten szándékának meg felelő. Drága megvál-tónk, midőn mint „ember Krisztus Jézus“ élt, nem lehetett sem durva sem ideges sem pedig elkényez-tetett. Ő benne fenségesen és gyönyörűen *egyesítve* voltak az emberi elmebeli nagyság, eszményi fér-fiasság, a valódi női nemnek nemes lelki tisztaságá-val és gyöngédségével párosulva. Nem a *tökéletes ember* volt-e Ő, a ki az emberiségért meghalt és meg-váltotta mind a két nemet? Ne feledjük, hogy neki mint *embernek*, nem volt segítőtársa: azért nem volt - e ő önmagában teljes, hogy a meg felelő árt

itt használatnak férfira vonatkoznak, s ezzel egyeznek az Urnak és az apostoloknak intézkedései is. „A tanítást pedig nem engedem meg (a gyülekezetben) az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék“ mondja az Apostol. (1 Tim. 2: 12.) Ez magyarázza a jelenlegi viszonyt a Krisztus és az Egyház közt, mely viszony mint tudjuk e korszak bevégeztével megszűnik, mikor a győzedelmesek megdicsőíttetnek és tényleg Urukkal egygyé lesznek — mint testvérek,

Ez mindazáltal nem jelenti azt, mintha a nők az Egyházban nem hasonlóképen adnák át „magukat Istennek szent és kedves áldozatul“ és nem végeznének oly fontos *szolgálatot* az Egyházban, mint a „*királyi papság*“ tagjai, ők egyformán kedvesek az Urnak épen úgy mint a testvérek, mert azon időtől kezdve, hogy a Krisztusban új-teremtményekké lettünk, az Isteni szempontból tekintve minden nemi, szinbeli és állási különbség megszűnik, (2 Kor. 5: 17. Gal. 3: 28.) de a képlet az alak és a tanulmány továbbra is folytatódik, s ezáltal a különbség a Krisztus Egyházának különös és fontosabb szolgálatai között szigoruan fentartatik.

Ezzel ellenkezőleg a Kisértő mindig igyekezett, hogy az emberiséget vallásilag az asszony iránti szeretet és vonzalom által befolyásolja, — ezért magasztalták fel Szűz Máriát Isten - nővé és imádják a Római katolikusok. Ezért volt az ókori Egyiptom belieknek is egy Isis Istennőjük, és a Pál apostol idejében az Efészusbeli Diánna Istennő. És avagy a Sátán nem - e, még mindig az asszonyok által működik - e épen úgy mint Édenben tette? Avagy nem asszonyok - e fő közegei ma is a spiritizmusban és nem fő apostolai és prófétái - e a nők a Theosophy (Isteni bölcsesség) Christian Scienci (keresztyén tudomány) tanaiban?

Pedig a nőknek előnyére az nem volt és ma sincs, hogy a Sátán őket szószólóivá elfogadja. Sőt ellenkezőleg, a nők ott, hol a Biblia szabályait,

VII. FEJEZET.

“A TEHÉN HAMVA A TISZTÁTALANOKRA HINTETVÉN”.

Zsid. 9 : 13.

Ez nem az engesztelő napi, - Sem nem az azt követő, népért való áldozat. - Az osztály, mely ez áldozat által jelképeztetik. - Pál apostol az alantas pap, a ki tanuja, és bizonytságot tesz ennek ellenjelképe felől. - A hamuval való meghintés a nép megtisztítására a Millenniumi korszakon keresztül fog történni. - Miken lesz a tisztítás foganasitva.

Izráelnek, az Isteni szolgálatra adott törvény egy része mely 4 Móz. 19. részben van leírva, egy veres tehén leölését kívánta, a mely hibátlan és soha járamban nem volt. Ez nem volt Engesztelő Napi, sem Engesztelő Nap utáni áldozat, — valóban ez nem is volt áldozat, mert nem volt az Úr oltárán feláldozva, sem a papok nem ették meg. Feláldoztatott ugyan, de nem olyan értelemben és nem azon a helyen mint a más áldozatok — az Udvarban. Nem is a papok közül levők ölték meg, és a vére sem lett a Szentek Szentébe bevive. A veres tehén Izráel táborán kívül lett vezetve és ott leölve hamuvá égettetett — husa, bőre és vére stb. — kivéve a vérből egy keveset, mit a pap hétszer a Sátor eleje felé hintett. A tehénnek a hamva sem lett a Szent helyre vive, hanem a táboron kívül hagyatott egy rakásba gyűjtve, az egész népnek hozzáférhetővé akinek szüksége volt rá. A törvény rendelkezése szerint a hamuból egy részt edénybe

lánok száját betömték, a tűz hatalmát megtörék, a fegyver életől megszabadultak, gyengeségből megerősödtek és harczban az ellenség hadait megfutamították. Asszonyok visszakapták halottaikat feltámadás után, mások meg visszautasítva a megmentésüket kinoztattak, csak hogy egy. — jobb feltámadásban részesülhessenek. — Mások megpróbáltattak kinzatások, csufságok, láncok között és bebörtönöztetések által. Megköveztettek, ketté fűrészeltettek, megkisértettek, kardra hányattak, juh és kecskebőrökben bujdosnak segedelem nélkül, üldözve, szorongatva gyötörtettek, kinoztattak, akikre a világ nem volt méltó; pusztákban hegységekben, hegyszakadékokban és a földalatt bujdosnak. Zsid. 11 : 32 — 38.

Ime, itt van egy olyan osztályunk, mely a „vörös tehén“ leírásához illik. Ez olyan osztály, amelynek tagjai a „tábor“-on kívül tették le életüket; egy osztály, mely mindenképen tiszteletreméltó, bár nem papi osztály. Nem lévén a főpap testének egyik része sem, nem lehetett részes az Engesztelő nap áldozataiban; még kevésbé nyerhetett bebocsáttatást ama lelki világba, a mely a „Szentély“ és a „Szentek Szentélye“ által van jelképezve. Különösnek tűnhetik fel valaki előtt, hogy mi oly határozottsággal állítjuk, hogy ezek a régi érdemesek nem voltak tagjai a „királyi papság“-nak, továbbá hogy a jelen korszakban a nem hűségesebb Isten szolgálói tagjai a „királyi papság“-nak. Ezen tárgy felőli bizonyosságunk az Isten szavának határozott bizonyosságán alapszik, melyet a fenti adatokkal összefüggésben Pál apostol ezzel a pár szóval fejez ki: „És mindezek, noha hit által jó bizonyóságot nyertek, nem kapták meg az ígértet (a legfőbb áldást), mivel Isten a mi kedvünkért valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre szert ne tegyenek“. Zsid. 11 : 39 — 40.

Azt sem bajos felismernünk, hogy bár lehettek ellenjelképes Leviták (hit által megigazulva egy jö-

emlékei és tanulságai (jelképezve a veres tehén hamvai által,) nem csak reánk vannak jelenleg szentesítő hatással, de egy nagyobb értelemben alkalmazható és áldással lesz a föld népének általában, a Millenniumi korszak alatt. Mert mint azt más helyen láttuk az Isteni rendezés az, hogy ezen ókori érdemesek, kik között a legnagyobb, alacsonyabb tisztességben lesz mint a legkisebb az Isten országában, mindazáltal magas méltóságot és különbözöt fognak viselni Istennek amaz országában — mint közegei és képviselői. Mert ők „fejedelmek lesznek a földön“, közegek lesznek az ország törvénykezéseiben, és csatornák azon ország áldásainak, mely által megáldatnak a föld minden nemzetségei. „Eképen volt az ókori érdemesek hithüségje jelképezve a veres tehén összegyűjtött és a jövőbeni használatra megörzött hamuban“ ez értékes tanulságul szolgál a tapasztalat, hithűség, engedelmesség és bizalom stb. tekintetében, melyek alkalmazhatók a föld népére a jövő korszakban kik tisztulást keresnek, meg szenteli és megtisztítja őket: de nem az Engesztelő napi áldozatok nélkül, hanem azokkal kapcsolatban és annak alapján. — Zsolt. 45 : 16.

A veres tehén elégetését egy pap szemlélte, a ki cédrusfát, egy ág izsópot és veres gyapotot véve kezébe, azokat a tehenet emésztő tűz közepébe vetette. Az izsóp tisztulást a cédrusfa vagy örökzöld örök életet, a veres gyapot pedig Krisztus engesztelő vérére jelezte. E három tárgynak az égő tűzbe vetése jelezte az ókori érdemeseken felhalmazott kinszenvedéseket kik megköveztettek, ketté vágattak stb. kikre nem volt méltó a világ, s a mik lehetővé tették hogy a drága vér érdeme, a megtisztító igazság és az örök élet adománya nekik hit által beszámíttassék, és hogy haláluk után mint megtisztultak, megigazultak és elfogadhatók ismertessenek el. Az *alantos pap* (nem Áron, ki az Ur Jézust jelképezte) a ki végig nézte, elismerte és jóváhagyta a tehén elégetését és a ki a vérből véve, azt a sátor ajtaja

disága, vagyis hit által való megigazulásuk más utón van kimutatva a mint már láttuk.

A tisztításuk, melyek végett a veres tehén hamuja előíratott, különös jelentőségűek voltak; névszerint, különösen azok részére volt, kik halálos esetben jutottak. Ez azt látszik igazolni, hogy a tehén hamuja nem a személy vétkét volt hivatva eltörölni — nem; az ő halálos vétkétől csak az Engesztelő Napi áldozatok érdeme által lehetett megtisztítani. A halott érintése által nézett tisztátalanság megtisztítása azt látszik tanítani, hogy ezen ókori érdemesek tapasztalata által megerősített tisztítás az emberiségre nézve csak a Millenniumi korszakban fog vonatkozni, mikor az *Ádám halál* összes nyomaitól szabadulni igyekeznek és törekedni emberi tökéletességre. A bukott állapot összes gyarlóságai mind a halállal való összekötés tényét képezik. Az összes átöröklött tökéletlenség, gyarlóságok és gyengeségek, melyek az egyén tulajdonságát képezik mind össze köttetések a halállal: mindezekről való megtisztításra fog alkalmaztatni a veres tehén hamuja, a kik készek lesznek és hajlandók Isten népévé lenni. Miképen a veres tehén hamuja tiszta helyen lett elhelyezve, úgy lesznek az ókori érdemesek keserű tapasztalataiból szerzett eredmények az áldás, oktatás és támogatás tárházává, mely által mikor alárendelt „fejedelmek” ki tétetnek az Isten országában, képesek lesznek segédkezni a helyreállítás munkájában. Minden megkegyelmezett bűnös a ki óhajt tökéletesen megtisztulni, nem csak az igazság vérével kell magát meg mosni; hanem ezen „fejedelmek” oktatásait is kell alkalmazni — mely oktatások a tehén széthintett hamujában vannak jelképezve — jelezve a hit és engedelmesség értékes tanulságait mit ezen osztály a tapasztalatok által szerzett. 2 Móz. 12: 22. 3 Móz. 14: 4, 49. Zsolt. 51: 7. Zsid. 9: 19.

által való megigazulást világosabban feltüntetni.

A *fehér függönyök*, mik ez oszlopok által voltak fenntartva képezték az „udvart“ ugyanazon megigazulást vagy tisztaságot mutatta; Így a megigazultak kell, hogy folytonosan fenntartsák a világ (a Tábor) előtt a tiszta lenvásznat, mely Krisztus igazságosságát mint az ő takarójukat jelzi.

Az *ezüst horgok*, mi által az oszlopok a függönyöket fenntartották, az *igazság* szimboluma volt. A megigazult hívők, kik az „udvarban“ levő oszlopok által voltak képviselve, valóban és igazán állithatják, hogy Krisztus igazságossága minden tökéletlenségüket eltakarja. (2 Móz. 27 : 11 - 17.) Viszont, ők csakis az *igazság* segítségével képesek megigazulásukat fenntartani.

Az *ajtó félfák* a sátor bejáratánál — a Szentély ajtajánál az első“ függöny által voltak eltakarva. Ezek teljesen különbözök voltak a udvar oszlopaitól, és jelezte az „uj teremtményeket Krisztusban, — a felszentelt szenteket. Ez oszlopok és az „udvarban levő oszlopok közötti különbség, jelzi a különböző állapotot a megigazult és megszentelt hívők között. A megigazult ember *felszentelése a halál*ig, mint láttuk, a Szentélybe vezető út, — az emberi akarát, gondolkodás meghalása s az első függönyön való keresztül haladás. Ezért ezek az oszlopok kell, hogy illusztrálják a változást; és ugy is van: mert ezek arannyal voltak bevonva, jelképezik az Isteni természetnek. Hogy réz talapzatokba voltak helyezve, jelzi, hogy „e kincsünk (az Isteni természet) földi edényben van“ (2 Kor. 4 : 7,) vagyis *uj természetünk még mindig a megigazult emberi-ségünk* alapján nyugszik. Ez, mint emlékszünk rá teljesen megfelel annak mit a „Szentély“ jelképezésében találtunk, t. i. hogy a mi helyünk vagy állásunk mint *uj teremtményeké*, még nem lett tökéletessé. 2 Móz. 26 : 23.

A *Szentek Szentélyében levő ajtófélfák* mindjárt a második függönyön belül voltak, és azokat jelké-

nem a névleges, hanem a valódi gyülekezetet (Egyházat) kiknek nevök beirattak mennyben — az igazi lámpa hordozókat — a „Királyi papságot“.

E gyertyatartó formája gyönyörű művészi munka volt — egy gyümölcs és egy virág, követték egy mást, — jelképezve az igaz Egyházat mely gyönyörű és termékeny is az elsőtől kezdve az utolsóig. A lámparésze minden ág tetején mandula formájú volt, melynek jelentőségét megtudjuk, midőn Áron vesszejének jelentőségét fogjuk vizsgálni.

A lámpából terjedő fény olajfa olajból volt tört vagy finomított olajból, és a lámpák mindig égve tartattak. Ez az olaj jelképe a Szent szellemnek, és fénye szent felvilágosodást jelzett — az igazságnak szellemét. A lámpa fénye csakis a papoknak volt javára, másoknak soha sem engedtetett meg, hogy lássák vagy hasznára legyen. Így volt jelezve az Isteni szellem vagy elme mely arra adatott, hogy az Egyházat az Isten mélységes dolgaiban felvilágosítsa, mi a természetes embertől teljesen elvan rejtve, (1 Kor. 2: 14.) még ha hívő — megigazult (Lévita) ember is. Senkinek, csak a valóban felszentelt, a „Királyi papság“nak van megengedve, hogy ezen mélyebb világosságba betekintsen mely a „Szentély“be elvan rejtve. A papoknak (a Krisztus felszentelt testének) mindenkor lehetséges a „Szentély“be való bemenetel, ez nekik előjoguk, és rendelve van részükre. (Zsid. 9: 6.) A Lévita osztály nem láthat oda be, mivel az emberi — gondolkodás fátyola közükbe esik és a szent dolgok közé és azt csakis az emberi akarat és természet felszentelésével és feláldozásával lehet eltávolítani.

Az égő kanócokat és a lámpákat minden reggel és este megkellett tisztítani és tölteni a Fő-papnak — Áronnak és szolgálatban őt követő fiainak. (2 Móz. 27: 20, 21, 30: 8.) Épen így a mi Fő-papunk naponkint mindig jobban és jobban megtölt bennünket a Krisztus szellemével, és letisztítja az ő természet salakját — a kanocot melyen keresztül a Szent szellem működik.

tak Krisztusban — Léviták) az Istennek irgalmaságára, (mit nyilvánvalóvá tett megigazulásunkban Krisztus által,) hogy adjátok a ti testeiteket (szenteljétek fel magatokat teljesen — hogy papok lehessetek) élő, szent és Istennek kedves áldozatul“. Mindazok, kik szívből megbánják az ő bűneiket elfogadva Isten kegyelmét Krisztusban hit által teljesen megigazultak — Isten az ilyeket úgy tekintí mint a bűntől megigazultakat — szenteket, és az ilyeknek áldozatát Isten kész elfogadni Krisztus által ez Engesztelési Napon, (az Evangyéliumi koron) mindaddig míg a Királyi papság kiválasztott száma teljes nem lesz. „Most vagy on a *kellemetes* idő“ azon idő mikor ilyen áldozatok elfogadtatnak. Igaz, mint láttuk Isten elfogadja a világ áldozatát is, és ez lesz az egyedüli eljárás mindenki részéről — ha megvásárolt lényét az Urnak áldozza. De mikor e korszak véget ér, senkinek sem engedtetik meg a halálíg való feláldozás és szenvedések, az ilyen feláldozások midőn az új korszak, új rendszerével bevezetődik lehetetlenné válik.

Bizonyosnak látszik, hogy nagyobb része a korai gyülekezeteknek (sokkal több része a jelenlegi kevert „Babiloni“ szervezeteknek) nem volt halálíg felszentelve, s így következetesen nem is voltak az ellenjelképes Királyi papok, hanem csupán Léviták, *szolgálatot* teljesítnek a szenthelyen, de nem *áldozók*.

Visszatekintve a Törvénybeni képletre, azt találjuk, hogy míg a képletes szolgálatra 8580 Lévíta rendeltetett a képletes áldozatra csak öt pap. (4 Móz. 4: 46 - 48. 2 Móz. 28: 1.) Lehet, hogy ez épen úgy mint más részei az „árnyéknak“ arra szolgált, hogy a megigazult, és a magukat teljesen feláldozók közötti aránylatot feltüntesse. Habár a jelenlegi névleges Egyház milliókra rugó hívőket számlál, mégis ha leszámítjuk a képmutatókat, és a maradékból minden ezerhétszázból egyet számítunk be élő áldozatul, (bár ez kevés, de a képletszerint

azt csakis a papok láthatják. A Léviták csak annyit tudnak azokról, a mennyit hallanak róla. Ők soha nem látták annak elfedett fényét és szépségét; soha nem ettek az ott levő szent kenyérből, nem áldoztak jóillatú áldozatot az „arany oltáron.“ Nem; hogy ezeket élvezhessék, át kell menniök a „függönyön“ — az Istennek való teljes felszentelés állapotába, áldozni az Engesztelő Napon.

Az *Arany Oltár* a „Szentély“ben úgy látszik a „kis sereget“ jelzi, — a felszentelt Egyházat a mai áldozási állapotban. Ezen oltárról száll fel a jó illat, . . . mely Jézus Krisztus által kedves Isten előtt — a papok készséges szolgálatai: dicséreteik és készséges engedelmességük mindenben mit az Isten dicsőítésére tehetnek. A kik ilyképen áldoznak Istennek tetsző jó illatot, (1 Pét. 2: 5,) nagyon közel jutnak mennyei Atyjukhoz — közel a „függönyhöz“ mely a „Szentek Szentétől“ elválasztja, és ha kérelmeik vannak azt a jó illattal felajánlhatják — „sok tömjén . . . a szenteknek könyörgések“. (Jel. 8: 3). Az ilyen papoknak imái Istennél hatásosak. Urunk folytonosan égni hagyta ezt a jóillatot, és ezért mondhatta: „Tudom hogy Te meghalgatsz engem mindenkor“. (Ján. 11: 42.) Épen így az al — papok is „tagjai az ő testének“ mindig meghalgattatnak ha a hit, szeretet és az Isten iránti engedelmesség jó illatát folytonosan az oltáron tartják; senki sem várhatja, hogy kérése meghalgattassék, a ki nem oly képen tartja meg az ő szövetségét. — „Ha megmaradtok énbennem és az én beszédim (tanításaim) megmarad ti bennetek, kérjete a mit akartok és meglesz néktek“. (Ján. 15: 7.) A Krisztus tanításai világos megértésének szükségessége, a mely kéréseinkben és váramozásainkban mint vezető, — hogy hiába valót, és olyat, a mi Isten tervével ellenkezik, — ne kérjünk, a szentírásban világosan kivan mutatva, — de a mit bizony nagyon ritkán figyelnek meg.

Az előbb megfigyelt képletekből láttunk valamit

egyben azt is, hogy ő mint a törvény végrehajtója, törvényes felhatalmazással lesz felruházva.

A törvény igazságossága tényleg betöltetett Főnkben, és számítólagosan minden *uj-teremtményben* a Krisztusban, „a kik nem a test, hanem a lélek szerint járnak” vagyis a kik az uj elmének engedelmeskedve járnak. (Róm. 8: 1.) Az ó természet gyengeségei melyet naponként igyekeztünk megökölni, s a mely egyszersmindenkorra, az érettünk adott váltság-díj által el van fedezve, nem számítatik az uj-teremtmény rovására — mindaddig míg Krisztusban megmaradunk.

Mivel úgy van megírva, „hogy a törvény igazságossága betölt mi bennünk így pályánk végcélja a — tökéletesség nekünk bevan számítva, mert a szellemi tökéletesség után, vagy affelé igyekeztünk a mit midőn elérünk a „Szentek Szenté”-lye állapotában jutunk, mely a Szövetség ládjában volt képviselve.

A SZÖVETSÉGLÁDA TARTALMA.

Az *Áron kivirágzott vesszeje*, mutatta a Krisztus kiválasztott testének jellemét, mint tagjait a „Királyi papságnak”. Olvasva Mózes 4-dik könyve 17 részét, a kivirágzott vessző, jelezte Jehova reszéről Áron és fiainak elfogadását, — a képletes papságot, mint egyedülieket kik a közbenjárói s papi tisztséget vehethték. A vessző tehát a „Királyi papság”-nak, — a Krisztusnak — Fej és testnek az elfogadását jelezte. A vessző kivirágzott és mandulát termett. A mandula fának egy sajátsága az hogy a gyümölcs bim-bók hamarabb jelennek meg mint a levelek. S így van a „Királyi papságal” is, ők áldoznak vagyis gyümölcsöt hoznak a jó tettekben mielőtt az elismerés levelei láthatók volnának.

A *mannával telt arany veder* jelezte a halhatatlanságot mint Krisztus egyik tulajdonát Istentől. Krisztus Urunk bizonyosan erre célzott mikor mondá :

kidolgozva két kérubim formája állott, szétterjesztett szárnyakkal, repülésre készen, arczukkal befelé a lap közepére néztek a melyen állottak. A kérubok közt, a „kegyelem székén“ egy fénylő világosság Jehova jelenlétét képviselte.

A mint a Szövetség láda a Krisztust képviselte, úgy a „Kegyelem széke“ dicső fénye a Kérubokkal egybe jelképezte Jehova Istent — „a Krisztusnak pedig Feje az Isten“. (1 Kor. 11:3.) Miképen Krisztus, úgy Jehova is oly dolgok által van jelképezve, melyek az ő jellemének tulajdonságait illusztrálják. A világosság, mit a „Shekinah dicsőségének“ neveztek jelképezte Jehovát magát, a ki mint világossága a világ egyetemnek, épen úgy mint Krisztus „a világ világossága“. Ezt a Szentírásnak számos versei bizonyítják. „Te ki a kérubok közt ülsz jelenj meg fényeddel.“ Zsolt. 80:1. 1 Sám. 4:4. 2 Sám. 6:2. Ésa. 37:16.

Az emberiség nem járulhat Jehova színe elé: ezért a Királyi papnak, Fej és testnek, a ki Áron által volt képviselve, kell hogy *új* — teremtménnyé legyenek, „részesei az „Isteni természetnek“ (az emberi természetet megfeszítve és eltemetve) mielőtt annak a felséges dicsőségnek színe előtt megjelenhetnek.

Az arany lap, mely a „Kegyelem Székének“ neveztetett, (helyesebben a Kiengesztelés táblájának, mert a papok ezen ajánlták fel az áldozatok véré, mely az Isteni igazságot kielégítette — kiengesztelte,) Jehova jellemének alap-elvét — *igazságát* jelezte. Istennek trónja az *Igazságra* van alapítva, „Igazság és jog trónod alap erőssége“, Zsolt. 89:15. Jób. 36:17, 37:23. Ésa. 56:1. Jel. 15:3.

Pál apostol a Kegyelem széke vagy kiengesztelés táblája kifejezéseül midőn Jézusra hivatkozott a görög *hilasterion* szót használta mondván: „Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul (kegyelmi székül) . . . az ő igazságának megbizonyítására . . . hogy igaz legyen Ő és megigazítsa

nem volt szükséges hogy a Fő - pap a Kérubimokra hintse a vért. Az *Igazság* vagyis Istennek ez a tulajdonsága az, mely semmi szín alatt nem engedi a bűnöst büntetlenül, az Igazság volt az mely mondta; „A bűnnek zsoldja a halál. Ha tehát a Fő - pap *váltásádját* fizet a bűnösökért azt az *Igazság* - nak kell lefizetni. Ezért volt helyénvaló eljárás a vért a „Kegyelem Széke“ — a Kiengesztelés Táblájára elhinteni.

Az egész megváltási tervet a szeretet vezette. Mert úgy szerette Isten a világot hogy az ő egy szülött Fiát elküldötte, hogy az Igazságnak megfizetve a váltásádját azt megválthassa. Ígyképen a Szeretet mindig működésben volt, elő készítve a megváltást attól az időtől kezdve, mikor a bűn bekövetkezett: sőt még a „világ meg alapítása“ előtt is. 1 Pét. 1 : 20.

Midőn az Engesztelés Napi áldozatok a (tulok és bak) befejeződnek, a Szeretet tervének eredményét látni kívánva, várakozik. Midőn a vérrel való meghintés megtörténik s az Igazság fel kiált, Elég! Elvégeztetett! Akkor érkezik el az a pillanat mikor a Szeretet és Hatalom működésbe foghatnak és gyorsan repülve, hogy a *megváltott* emberiséget meg áldják. Midőn az Igazság ki lesz elégitve, a Hatalom megkezdi hivatását a mely épen oly nagyra kiterjedő mint maga a Szeretet, ugyan azt az eszközt használva — Krisztust, a Bizonyosság ládáját vagyis az Isteni kegyelemnek biztos letéteményesét.

Az *Isteni* családnak — a Fiu és menyasszonyának viszonya és egysége, jelképezve van a Bizonyosság ládájában, az Atyával való egyetértés egységét pedig a láda fedele jelezte, melyet az a tény bizonyít, hogy a Kegyelem Táblája egyrészt fedele is volt a ládának s így egy része — a teteje vagyis a feje volt. A mint az Egyháznak az Ur Jézus Krisztus a feje, úgy a teljes Krisztusnak a feje pedig Isten. (1 Kor. 11: 3.) Ezért az egységért imádkozott Jézus midőn mondá: „...nem a világért könyörgök, ha-

ve a nép szemei előtt, hogy még a nap sugarai sem hatolhattak oda be, hogy bevilágítsák, a Szent hely egyedüli világossága a lámpa fénye volt a Szentek Szentében pedig a Shekinah dicsősége fénylett. Mindezek azonban teljesen összhangban vannak azon tanulmányokkal miket az abban teendő szolgálatokból nyertünk. A mint Isten a képletet és annak szépségeit függönyök és durva bőrök mögé rejtette, épen úgy a lelki dolgok szépségei és dicsőségei is csak azok által láthatók kik a felszentelt a „Királyi Papság“ állapotba jutnak. Ezek egy elrejtett és dicső állapotba jutnak mit a világ és a kívül valók fel nem foghatnak. Az ő dicső reményeik és az ő állapotuk mint *új teremtményeké* ember társaik előtt elvan rejtve.
